

18
ПЛАМЕНЪ

ЧОВЪКЪ И БОГЪ

ОПИТЪ ЗА КРАТКО ИЗЛОЖЕНИЕ ОСНОВИТЪ
НА ОКУЛТНАТА НАУКА

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“

ПЛАМЕНЪ

ЧОВЪКЪ И БОГЪ

***

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „БРАТСТВО“

У В О Д Ъ

Читателю, който съ спокойна ржка разтваряшъ за първи пжтъ тази книга, спиралъ ли си се поне веднажъ въ живота си, — спиралъ ли си се да помислишъ, да запиташъ самъ себе си: „Кой съмъ азъ?“ . . .

„Отъ кжде ида и кжде отивамъ? . . .

„И дали моятъ животъ е само мимолѣтно проблѣсване въ тъмнината на вѣчността, отъ което не ще остане ни следа, или пъкъ азъ съмъ нѣщо, на което смъртъта не може да тури край?“

„Дали азъ съмъ само безкрайно сложна и безкрайно изкусно наредена комбинация отъ материя, която се движи, чувства, мисли, люби и мрази по силата на нѣкакви слѣпи, мъртви, бездушни природни закони? Комбинация, която ще се разпадне въ гроба и отъ която не ще остане нищо друго освенъ купчина земя?“

— — — — —

„Или пъкъ азъ съмъ сжщество, което носи въ себе си потайни глжбини; сжщество, което е било, е, и ще пребжде презъ всичкитѣ вѣкове на Вѣчността? Или въ менъ има нѣкакво тайнствено, дълбоко скрито съзнание, което знае всичко, вижда всичко, всичко разбира, и което единъ день ще прѣсне своята изобилна свѣтлина въ моя беденъ умъ?“

— — — — —

И не си ли ималъ ти минути въ живота си, когато подъ напора на дълбоката вътрешна работа, която става въ тебе, подъ напора на мислитѣ, които търсятъ свѣтълъ изходъ изъ тъмнината на незнанието, ти да си извикалъ отъ дъното на душата си: „Господи! Какво съмъ наистина азъ? Прахъ ли съмъ или — вѣчна искра отъ Твоя вѣченъ Пламъкъ?“

Ако ти наистина си преживѣвалъ подобни минути, ако ти наистина желашъ да знаешъ, да познаешъ себе си преди всичко, ако твоето съзнание се е вече пробудило и ти искашъ съзнателно да заемешъ мѣстото си и да изпълнявашъ длъжността си въвъ Всемира, разтвори тогава по-нататкъ тия страници и ти ще намѣришъ отговора на въпроситѣ си.

Ако времето за твоето пробуждане е дошло, ти ще застанешъ предъ Истината, като че ли една завеса се е дигнала предъ тебе, вътре въ твоята душа. Ако наистина си готовъ, ти не ще се нуждаешъ отъ доказателства, защото истината се вижда, опитва се, знае се, а не се доказва. Тя е написана вътре въ твоята душа. — **Твоята душа знае Истината!** Затуй — доказателства не сж нуждни. Нужно е само да се дигне завесата!

И тѣзи страници нѣма да направятъ нищо друго, освенъ тъкмо това — да дигнатъ завесата, която скрива истинитѣ, покоещи се въ дълбинитѣ на душата ти, отъ твоя умъ. Истината е тамъ — търси я и намѣри я въ душата си! . . .

.....

ЧОВЪКЪ

Дигни нагоре очитѣ си и се опитай съ единъ погледъ да обгърнешъ безкрайната звездна нощъ, въ която милиарди и милиарди свѣтила като златни точки сияятъ далече надъ тебе . . . За какво ти говорятъ звѣздитѣ? . . . Имашъ ли слухъ да дочуешъ тѣхния гласъ? . . .

Успокой немирния си умъ, който е свикналъ да тича само подиръ суетата на земното, разтвори душата си, и, въ вжтрешната тишина, ти ще доловишъ тѣхния гласъ, тѣхната пѣсень. Както радиоапарата долавя думитѣ, речитѣ, звуцитѣ, изпращани отъ хиляди и хиляди километри, така и ти ще доловишъ тѣхната пѣсень, ще доловишъ тѣхнитѣ думи, отправени къмъ тебе. Въ тебъ има сжщия този апаратъ, и даже много по-съвършенъ отъ радиоапарата. — Твоята душа е този живъ, съзнателенъ и неразрушимъ апаратъ.

За какво ти говорятъ звездитѣ? — Вижъ, милиарди златни точки трептятъ въ безкрайнитѣ пространства, пращайки ти своя приветъ. Какво искатъ да ти кажатъ тѣ?

Това сж свѣтове, изпълнени съ съзнание и животъ, съ любовъ и мъдростъ, съ истинска свѣтлина, съ истинско знание за живота, за човѣка и вселената, предъ които нашитѣ, земни, човѣшки знания, нашата земна свѣтлина, представляватъ само жалко мъждукане. Това сж

срѣдища на велика култура, обиталища на велики, свѣтли и мощни духове. Това е твоето бждеще, това е нашето, на всички земни люде, макаръ и далечно, много далечно, бждеще. Това е нашето достояние, това е нашето вѣчно, неотемливо, отъ никого и отъ нищо неунищожимо наше наследство, което никой не може да ни похити, защото е нашъ даръ, предопредѣленъ, подаренъ, запазенъ ни за всичкитѣ вѣкове на Вѣчността отъ нашия вѣченъ Баща. Вслушай се! . . . Чуй! . . . Тѣ ти говорятъ, говорятъ . . . Тѣ непрекъснато ти шепнатъ. Винаги! Безкрай, безспиръ. Въ миналото, въ настоящето и въ бждещето. Шепнали сж на твоитѣ бащи и дѣди, ще щепнатъ и на твоитѣ деца и внуци. Днесъ, утре и завинаги . . .

За какво ти говорятъ звездитѣ? Какво искатъ да ти кажатъ тѣ?

— „Човѣче, колкото малкъ, слабъ и нищожень да се мислишъ, въ тебе е положено едно зърно отъ Вѣчността, предъ което е безсилна всѣкаква смъртъ, всѣкакви житейски бури и несгоди. Въ тебъ живѣе безсмъртния Божи Духъ и Той не ще те остави завинаги да останешъ въ тъмнина. — Той ще те изведе къмъ свѣтлината“.

„Какво нищожество е човѣкътъ“ — си казвашъ понѣкога ти, а не знаешъ, че въ тебе се съдържа цѣлата вселена . . . Ако би могълъ само да проникнешъ поне малко въ дълбината, която се крие въ тѣзи думи! Ти си микрокосмоса на цѣлата вселена. Ти си, въ умаленъ видъ, цѣ-

лата вселена. Всичко, което съществува въ нея, съществува и въ тебе. Всички земни и небесни нѣща иматъ своето отражение, своето подобие, въ твоята душа и тѣло“.

*

Човѣкъ представлява отъ себе си една малка вселена, единъ микрокосмосъ, въ който нѣма абсолютно нищо, нито една резчица и точка, които, въ извънмѣрно увеличенъ видъ, да не се срещатъ и въ голѣмата Вселена — Макрокосмоса и обратно.

Обърни погледа си къмъ атома — най-малката, химически недѣлима частица на всѣко едно тѣло. Ти ще видишъ, че тя е миниатюра на цѣла една слънчева система въ тѣлото на Великия Небесенъ Човѣкъ — Вселената, въ която буйния бѣгъ на планетитѣ около централното свѣтило се сравнява само съ сжщия бѣгъ на електронитѣ около централната ядка на атома. Всѣка една клетка въ нашето тѣло съответствува на цѣла една отдѣлна вселена; артериитѣ и венитѣ ни — това сж млѣчнитѣ пжтища на Космоса — буйнитѣ небесни рѣки; а нашитѣ органи и органни системи — представляватъ безкрайно по-голѣми системи въ вселената, всѣка отъ които се състои отъ хиляди и милиони слънчеви системи, съ своитѣ слънца, планети и млѣчни пжтища . . .

И — всѣко небесно тѣло, всѣка планета, всѣко съзвездие, всѣки отдѣленъ свѣтъ отъ безграничната вселена, си има своето мѣсто, своя органъ, своя съответенъ центъръ, своя пред-

ставителъ вътре въ нашето тѣло, съ което то е свързано съ една тайнствена връзка — връзката на симпатията, на подобие, и която е проводника на неговото влияние върху насъ. Всѣка една звезда, планета, система, си има сжщо такива станции, такива отражения и центрове въ нашето тѣло, кждето се концентрира и презъ кждето минава тѣхното влияние.

По такъвъ начинъ, човѣкъ представлява отъ себе си единъ кръстопжтъ, единъ центъръ, въ който се срещатъ влиянията, едни по-силни, други по-слаби, на всичко, което сжществува въ вселената. Човѣкъ съдържа въ себе си всичко, въ него се намира отражението на всичко сжществуваще. И самъ той е една неразривна частъ отъ това Цѣло — Безграничната Вселена, докато всѣка мисль за отдѣлностъ и всѣки стремежъ за егоистично обособяване за смѣтка на другитѣ, представлява самоизмама, която порано или по-късно ще се разбие въ прахъ предъ категоричния гласъ на единството на живота. Човѣкъ е частъ отъ Вселената, човѣкъ е частъ отъ Човѣчеството и затова всѣко зло, което той прави на други части отъ тая Вселена, отъ това Човѣчество, рано или късно ще се струпа на главата му, и всѣка негова егоистична дейность, въ която не се държи смѣтка за интереситѣ на Цѣлото, ще му докара въ края на краищата гибелни за него последици. Това се отнася не само до отдѣлния човѣкъ, но и до всѣка група, класа, съсловие, народъ и т. н. Егоистичната дейность винаги носи ги-

бель, както за другитѣ, така и за този, който се отдава на нея. Свѣтътъ е едно Цѣло, единъ Организъмъ, и всѣко зло, което вършимъ на отдѣлни части на тоя организъмъ, вършимъ го сжщевременно и на себе си. Затова — най-сигурния пжтъ да работимъ за себе си е този, да работимъ за общото добро.

Засилвайки, чрезъ увеличаване възприемчивостта си, космичнитѣ влияния, идващи отъ всички части на безграничната Вселена, човѣкъ може да развие грамадни творчески сили, ставайки проводникъ на космичнитѣ такива. Това е бждещето, може би твърде далечно, на човѣка. Нѣма, обаче, граница за неговото осъвършенствуване. Дългиятъ пжтъ, който живота въ течение на милиони години е изминалъ отъ амебата до сегашната човѣшка форма и съзнание, не спира тукъ. Въ човѣка лежатъ неразвити още сили и способности, които, развивайки се постепенно въ процеса на неговата еволюция, чрезъ последователни прераждания, ще направятъ отъ него друго, много по съвършено сжщество. Както подъ човѣка има хиляди и милиони по-нисши сжщества, така и надъ него, по стълбата на еволюцията, има други по-висши сжщества, които отдавна сж се издигнали надъ стжпалото, заемано отъ човѣка и които представляватъ единъ идеалъ за постижение за него.

И тъй, що е човѣкъ? — Човѣкъ е носителъ на безсмъртния Божи Духъ. Самъ той е безсмъртенъ, както е безсмъртенъ космичния жи-

вотъ, който го изпълва. Човѣкъ представлява отъ себе си една неотдѣлима часть отъ Божествения Организъмъ на Безграничната Вселена. Той е сжщевременно едно сѣме, единъ зародишъ, въ който се крять грамадни творчески сили и възможности. Изминалъ пжтя до сегашното стжпало на своето развитие, предъ него стои пжтя отъ човѣка до ангела. Този пжть, най-сетне, ще го заведе при неговия Първоизточникъ — Бога.

БОГЪ

Коя е тая Сила, която движи цѣлата тази безгранична Вселена? Кой е този Разумъ, който съ такава проникателностъ и мъдростъ е устроилъ всичко, — като се почне отъ атома и клетката, минавайки презъ сложното устройство на човѣшкия организъмъ и свършвайки съ свършеннитѣ, математически точни движения на слънца, планети и системи? Кой е този Духъ, който е разлѣлъ навсѣкжде живота си, любовта си, и чрезъ когото сществува всѣка билка, всѣко цвѣте, всѣка бубулечка, която лази по земята, човѣкътъ и цѣлата вселена? . . .

Това е Богъ! . . .

Какво ний знаемъ за Него? — Нищо. Или почти нищо! . . . Може би само това, че Той е, че Той сществува; че ний живѣемъ въ Него и че Той живѣе въ насъ.

Може ли да става дума да се доказва Неговото сществуване, — има ли Богъ или нѣма? — Това е въпросъ, който сществува само за духовно-слѣпитѣ, за тѣзи, които сж изгубили всѣко съзнание за Реалността, въ която, чрезъ която и съсъ която живѣятъ. За разумния и съзнателенъ човѣкъ такъвъ въпросъ не сществува. Защото самия неговъ животъ е доказателство, е изявление на Божието сществуване.

Всѣка билка, всѣко камъче, всѣко растение и животно, представляватъ абсолютно, пълно доказателство за Бога. Цѣлата природа ни говори само за Бога. И най-дребното, и най-незначителното нѣщо въ Вселената е изпълнено и осветено отъ Божието присѣствие. Тамъ е вложенъ Неговия разумъ, Неговия животъ, Неговата любовъ. Разумността и целесъобразността, които сж вложени въ устройството на всѣки атомъ, на всѣки организъмъ, силата, която ги оживотворява, говорятъ красноречиво за присѣствието на Бога. За Него ни говорятъ звездитѣ на нощното небе. За Него ни говори сжществуването на нашата мисль, на нашето съзнание. За Него ни говори способността на човѣка да люби, да се жертвува всеотдайно, да страда съ готовность и да приема съ радостъ дори и смъртъта, въ служба на единъ Идеалъ. За Него ни говори самиятъ фактъ на нашия и на цѣлокупниятъ вселенски животъ. За Него ни говори всичко, което виждаме, което чуваме и знаемъ. За Него ни говори всичко сжществуваще.

Нѣма абсолютно никакво значение какъ ще Го наречемъ — Природа, Върховенъ Законъ, Богъ! . . . Той е навсѣкжде и въвв всичко. Той изпълва и оживотворява всичко. Чрезъ Него живѣе и сжществува всичко.

Какво е нашето отношение къмъ Бога? — Такова, каквото е отношението на една клетка отъ нашето тѣло къмъ насъ. Ние наистина „въ Него живѣемъ, движимъ се и сжществуваме“.

Ние наистина сме малки клетки въ вселенския Божественъ Организъмъ и можемъ да разберемъ Бога и Божественото съзнание само до толкова, доколкото клетъчното съзнание може да разбере пълнотата на нашия душевенъ животъ. Но, както клетките на нашето тѣло, макаръ и да нѣматъ пълна съзнателна представа за насъ, като физическо и духовно цѣло, все пакъ, знаятъ своето мѣсто и изпълняватъ своята длъжностъ въ човѣшкия организъмъ, сѣщо така и човѣкъ, макаръ и да не може напълно да познае Бога, трѣбва да знае своето мѣсто и да изпълнява своята длъжностъ къмъ Цѣлото, къмъ Него.

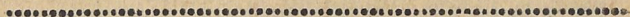
Да изпълнимъ Волята Божия, да изпълнимъ нашата длъжностъ къмъ Цѣлото, ще рече, да заемемъ точно това мѣсто, което ни е отредено отъ Бога, и да живѣемъ така, че цѣлиятъ нашъ животъ да бжде въ хармония съ това Космично Съзнание, което ни прониква. А ние можемъ да бждемъ въ хармония съ Него само тогава, когато запазимъ хармонията между насъ и всички останали клетки въ Божествения Организъмъ, т. е. между насъ и всички останали същества въ вселената. Тази хармоническа връзка е любовта, която изтича отъ Бога и която ние трѣбва да проявимъ къмъ своитѣ ближни.

И тъй, що е Богъ? — Богъ е онази Безгранична Любовь, която дава животъ на всичко. Богъ е онова Космично Съзнание, което обгръща и пребивава въ всичко. Богъ е онзи

непостижимъ Творчески Разумъ, който е сътворилъ и управлява всичко. Той е онази абсолютна Истина, къмъ която ние всички можемъ само да се стремимъ, безъ да се надяваме, че нѣкога ще я достигнемъ въ нейната пълнота.

Ние, като земни същества, съ нашия земенъ, човѣшки умъ, не можемъ никога да познаемъ напълно Бога. Всичкитѣ наши думи, образи, сравнения, разсждения за Него сж само бледни опити да се изясни Неизяснимото, да се узнае и опише Непознаваемото . . .

Великъ е Той! . . . И непостижимъ е Той въ своето величие . . .

ВСЕЛЕНА

Цѣлата вселена представлява единъ живъ организъмъ, оживяванъ и одухотворяванъ отъ Божественото Съзнание, което присѣтствува едновременно въ всичкитѣ му части. Нѣма нищо мъртво, нѣма нищо несъзнателно въ природата. Това, което ние наричаме съ думитѣ „мъртва природа“, е само привидно такава. Навсѣкжде има съзнание, макаръ това съзнание да се различава по своитѣ степени. Като се започне отъ това, което ние обикновено считаме за „неодушевено“, минавайки презъ отдѣлния атомъ и кристалитѣ, въ които вече забелязваме проявата на една вътрешна разумна сила, презъ безбройнитѣ форми на растителния и животинския минове, презъ човѣка съ неговитѣ различни състояния на съзнание, и се издигнемъ до сщществата, които стоятъ по-високо отъ човѣка въ стълбата на вселенската еволюция, — всичко това представлява една като че ли безкрайна стълба отъ състояния на съзнанието, която се губи въ висинитѣ на Космическото, Божественото съзнание, което обгръща всичко.

Фактически, еволюцията на живота е еволюция на съзнанието. Безбройнитѣ органически форми въ всички природни царства сж произлѣзли като следствие отъ еволюцията на съзнанието. Последното, стремейки се къмъ все по-голѣмо разширение и издигане, създавайки съ взаимодействието на окръжаващитѣ условия известна

органическа форма, не се задоволява от нея, а продължава по-нататък работата си, докато, след известно време, вследствие на вътрешния творчески напънъ, създава нова, по-съвършена форма, по-съвършено свое орждие-тѣло. По такъвъ начинъ сж произлѣзли всички биологични форми.

Отъ това пѣкъ може да се извади заключението, че всѣка една форма, макаръ тя да ни се струва мъртва, представлява отъ себе си едно орждие, жилище на единъ духъ. Така напр. всѣка една планета, всѣко едно небесно тѣло е жилище на единъ великъ духъ, за чието съзнание ний можемъ да имаме представа почти тѣй-слаба, както и за Божественото Съзнание. Все пакъ, ние можемъ да си съставимъ понятие за състоянието на живота въ една планета, споредъ влиянието, което тази планета указва на нашата земя. Да вземемъ, за примѣръ, планетата Марсъ отъ нашата слънчева система. Всички войнствени влияния, всички потици къмъ борба и къмъ усиленна дисциплинирана дейностъ на земята идатъ отъ тази планета. Всички военни и борчески настроени хора се намиратъ подъ влиянието на тази планета, което все пакъ е много различно по характеръ и по сила за различнитѣ хора, въ зависимостъ отъ съвокупността на другитѣ влияния, на които тѣ сж подложени. Така, въ сравнително благородния човѣкъ, тия влияния ще се изразятъ въ формата на потикъ къмъ борба за правда, за защита на другитѣ, за възтържествуването на

една идея, заради която той жертвува своя живот; а грубия егоистъ ще възприеме само понижитѣ марсови влияния, които ще го подтикнатъ къмъ безогледна и жестока борба съ всички. Влиянията на Юпитеръ сж такива на благородство, великодушие, душевно величие, а сжщо и такива на щестлавие и стремежъ къмъ заемане на високи постове въ обществения животъ. Влиянията на Венера сж такива на сърдечнитѣ проявления, на любовта въ човѣка, въ различнитѣ нейни форми. Безъ да изброяваме всички, ще кажемъ че най-висшитѣ, най-благоприятнитѣ влияния, които идатъ на земята сж отъ самото слънце. Слънцето непрестанно ни праща живота си, то е непосредствения изворъ на живота, както за нашата планета, така и за цѣлата наша слънчева система, но то може понѣкога да ни праща и нещастия, страдания и смъртъ. И това не е игра на слѣпата случайность, а е обусловено отъ поведението на хората тукъ, на земята. То е резултатъ на една строга закономерность — последна брѣмка отъ една верига отъ причини и последици, която отъ своя страна дава начало на нова такава верига, отправена, може би, въ съвсемъ друго направление.

Следователно има едно висше съзнание въ слънцето, което ни праща животъ, любовъ и благодать, а понѣкога и разрушение и смъртъ, когато ги заслужимъ чрезъ отклонението си отъ правия пѣтъ на естествения си развой. Разбира се, на всѣко зло, което ни сполетява, ний трѣбва

да гледаме не като на наказание, а като на една логическа необходимост, като на едно естествено следствие отъ нашата, човѣшка, настояща и минала дейность.

Голѣмо заблуждение, необосновано на нищо, е да се мисли, че слънцето е нѣкаква огромна горяща маса, която въ процеса на своето горене ни праща свѣтлина и топлина. Всѣки знае, че свѣтлината и топлината, породени отъ изгарянето на едно тѣло, нѣматъ тази творческа сила, това творческо влияние, което притежава слънчевия лжчъ. Тѣ нѣматъ и това лѣкуващо действие, на което сж способни слънчевитѣ лжчи. Следователно, слънчевитѣ лжчи не сж продуктъ на единъ грамаденъ огънь, който ни стопля и оживява презъ милиони километри пространство.

Какво сж въ сжщность тѣ, може би ще ни стане по-ясно следъ като вземемъ предъ видъ, че слънцето е единъ сжщо такъвъ живъ и съзнателенъ организъмъ, каквито сж и всички други небесни тѣла. По право, самото слънце е единъ великъ Божественъ Духъ, а това, което виждаме, т. е. видимото слънце, е само неговата външна форма, неговото тѣло. Велика е тайната на слънцето и не е дадено на човѣка да я познае въ нейната пълнота. Обаче, можемъ да кажемъ, че това, което слънцето еже-часно и ежеминутно ни праща презъ неизмѣримитѣ космични пространства, е неговата оживотворяваща и съграждаща Любовь, чрезъ която ний живѣемъ, която е нашия всѣкидне-

венъ насъщенъ хлѣбъ. А самия актъ, който то извършва, за да даде животъ на насъ и на цѣлата слънчева система, не може да се нарече другояче освенъ Велика Жертва, на каквато сж способни само Духоветѣ, които сж въ непосредствена връзка съ Първоизвора на всичко — Бога.

И тъй, съзнателния човѣкъ не може да се отнася къмъ слънцето като къмъ една мъртва, горяща маса. Той вижда въ него едно Велико Съзнание, единъ Великъ Духъ, който обгръща, прониква и храни цѣлата наша слънчева система, който дава своя животъ и своята любовъ, за да можемъ да живѣемъ ний. А понеже слънцето отъ своя страна е свързано съ Първоизвора на всичко — Бога и черпи своя животъ отъ Него, то ние можемъ да кажемъ, че то е оня съзнателенъ проводникъ, чрезъ който се излива Божията Любовъ и Божиятъ животъ на земята.

Както нашето слънце, както планетитѣ отъ нашата слънчева система, така сжщо и всички небесни тѣла, сияещи въ блѣсъка на звездното небе, сж изпълнени съ съзнание и животъ, съ любовъ и разумъ. Тѣ всички сж части, тѣ всички сж живи и съзнателни органи на великия Вселенски Организъмъ, като изпълняватъ безпогрѣшно своитѣ функции въ него. Единъ великъ, свещенъ, необхватимъ за човѣшкото съзнание Планъ е поставенъ като задача за реализиране на живота, на разумнитѣ

души, работещи въ всичкитѣ тѣзи свѣтове. Този планъ е свѣтовната еволюция, еволюцията на вселенския животъ, която обгръща всичко съществуващо — отъ най-нисшето, до най-висшето.

На този Планъ, съзнателно или несъзнателно, служатъ минералитѣ и растенията, животнитѣ и хората, ангелитѣ и боговетѣ.

БОЖЕСТВЕНАТА НАУКА

Великиятъ свѣтъ на Бога — великата, безгранична, Божествена вселена, безграничниятъ вселенски животъ — си иматъ своята велика, Божествена, съвършенна, безпогрѣшна наука. Наука не на теориитѣ, а на фактитѣ. Наука не на налучкванията, на търсенето пипнешкомъ въ тъмнината, каквото е всѣка човѣшка, всѣка земна наука, а наука на изобилната, всестранна, пълна свѣтлина, наука на истинското и пълно знание, наука на виждането, а не на догадкитѣ.

Всичко тукъ, на земята, за насъ хората, е скрито задъ двойни и тройни, непроницаеми завеси. Ний мислимъ, че знаемъ, обаче се лъжемъ: ний виждаме само красиво изписаната завеса, само декоритѣ, само външната черупка на нѣщата. Ние се заблуждаваме, че познаваме живота и свѣта. Ние се заблуждаваме, че познаваме човѣка, че познаваме себе си. И най-горчиво и безнадежно се самоизлъгватъ, като лъжатъ сщевременно и другитѣ, именно тия, които си въобразяватъ че държатъ ключоветѣ на човѣшката наука, на земното знание. Най-много се лъжатъ именно тѣзи, които мислятъ, че сж се домогнали до истината, че сж разгадали „свѣтовнитѣ загадки“, че сж проучили основнитѣ закони на мирозданието. И че следъ тѣзи си гигантски научни завоевания, тѣ сж дошли до твърдото убеждение, че нѣма Богъ, че не сществува безсмъртна душа.

Това е детинската „наука“ на съвременното човѣчество. Това сж наивнитѣ, детски вѣрвания на свѣтовнитѣ авторитети — професори, учени, капацитети. Това е заблуждението съ което живѣятъ огромни маси хора.

Ще оставимъ настрана тази човѣшка „наука“. Нека тя задоволява нуждитѣ на тѣзи, които я намиратъ за достатъчна и пълна. Ще се обърнемъ и ще потърсимъ пжтищата къмъ онази велика Божествена наука, къмъ онова велико, свещено знание, за което живота и свѣта сж безъ прегради, безъ ограничения. Ще се стремимъ къмъ нея, ще диримъ нейнитѣ стжпки, ще събираме и най-малкитѣ следи, останали отъ нея, и ще се помжчимъ да възстановимъ поне една малка частъ отъ нея.

Ние не можемъ да обхванемъ напълно Великата Божествена Наука за живота и вселената. Това е абсолютно невъзможно за човѣка на земята. Тя е толкова обширна, тя е толкова велика, тя е толкова недостжпна за човѣка, че ние, хората, можемъ да мечтаемъ само да ни бжде открехната поне малко, и поне за моментъ, завесата, която скрива тайнитѣ на Божественото Знание отъ насъ. Това е, наистина, едно велико благо. Но ние не трѣбва да мислимъ, че нѣкой, по нѣкакви егоистични съображения, скрива това благо отъ насъ. Не, просто невъзможно е да се занимаваме съ нѣща, които сж още много далече отъ нашето съзнание, почти толкова далече, колкото вис-

шата математика е далече отъ съзнанието на жабата въ гъола.

Великата Божествена Наука съществува. Нашето незнание, нашето заблуждение, нашето суевѣрие не могатъ да унищожатъ факта на нейното съществуване. Ние не можемъ да я притежаваме, но ние можемъ да се стремимъ къмъ нея. Ние не можемъ да я обгърнемъ, но ние можемъ да добиемъ, да откриемъ, да постигнемъ частици отъ нея — малки трошици отъ великото Божествено Знание. Ние можемъ да следимъ нейнитѣ стѣпки, ние можемъ да я търсимъ, ние можемъ да се посветимъ на нейното издирване. И — както е казано, че „който хлопа, ще му се отвори, и който иска, ще му се даде“, — така и ние не ще останемъ съ празни рѣце.

Първото нѣщо, което се изисква отъ насъ, преди да можемъ да направимъ първата си стѣпка по пътя къмъ нейното търсене, това е да бждемъ скромни: да признаемъ своитѣ заблуждения. Да признаемъ, че ние, дори ако притежавахме и всички свѣтовни знания вкупомъ, все пакъ сме като малки, едва почващи да сричатъ деца, предъ прага на великото Божествено Знание. Да престанемъ да мислимъ, че сме разгадали тайната на мирозданието, да престанемъ да вѣрваме, че сме отговорили сигурно и окончателно на „свѣтовнитѣ загадки“, да престанемъ да се кланяме на създадения отъ нашия умъ Богъ — материята.

Нѣкои наричатъ тази Божествена наука, или по-право, частицитѣ отъ нея, които нѣкога, презъ вѣковетѣ, сж достигнали до човѣшкото съзнание — „окултна наука“. Тя наистина е „окултна“, т. е. скрита, защото, въ своята пълнота, тя наистина е скрита, тя наистина е недостъпна за човѣка. Но и това, което знаеха отъ нея и за нея въ храмоветѣ на древния Египетъ, на Асирия и Вавилонъ, на Индия и Гърция и изобщо въ всички окултни школи на древността, е цѣлъ океанъ, въ сравнение съ съвременното човѣшко знание. Въ сжщностъ, никакво сравнение между знанието на Посветенитѣ и знанието на съвременитѣ научни кръгове не може да става, защото знанието на първитѣ е знание за самитѣ нѣща, за сжщността на нѣщата, а днешното знание е таково за външнитѣ форми и прояви, за черупката на нѣщата . . .

Ние не можемъ и не бива да подценяваме стойността на достиженията на съвременната наука. Тѣ сж толкова много, тъй-разнообразни, съ такива тънки подробности и съ толкова плодотворни практични приложения! Ний не можемъ да отречемъ това, което е реално, това, което е действително, дори когато то е и най-маловажно. Но, ако искаме да имаме истинско познание за живота и свѣта, ний трѣбва да бждемъ скромни. Това е наложително. Ний трѣбва предварително да признаемъ, че не познаваме свѣта, и едва тогава ще можемъ да влѣземъ въ пжтя, който води къмъ неговото познаване.

А има какво да се учи въ тази велика Божествена Наука за живота и свѣта. Дори само въ нейното предверие да сме, въ първо отдѣление и въ забавачницата дори, които предхождатъ влизането въ този великъ Божественъ Университетъ — ние ще знаемъ, все пакъ, много повече, отколкото самонадеянитѣ и гордитѣ съ своитѣ знания професори въ човѣшкитѣ университети.

Ние ще узнаемъ, преди всичко, факта, че човѣкъ е духъ, а не материя. Ние ще узнаемъ, че сме безсмъртни същества, че сме живѣли много милиони години, преди нашето сегашно раждане и ще живѣемъ и следъ „смъртта“, въ пазвитѣ на Вѣчността. Ний ще узнаемъ, че живѣемъ всрѣдъ единъ невидимъ, но напълно реаленъ свѣтъ, чиито прояви и влияния сж въ непосредствена причинна връзка съ тия на нашия видимъ свѣтъ. Ние ще узнаемъ, че живота не е толкова простъ, както ни се струва на пръвъ погледъ. Ние ще узнаемъ, че невидимото съществува, макаръ да не го виждаме. Ние ще узнаемъ, че живѣемъ въ единъ великъ, разуменъ, мъдро устроенъ и мъдро ръководенъ свѣтъ, въпрѣки всички човѣшки грѣшки, заблуждения и страдания. Ние ще узнаемъ, че едно безкрайно мъдро и безкрайно любяще Съзнание управлява свѣта.

Ние ще узнаемъ, че Богъ живѣе . . .

.....

ПРЕРАЖДАНЕ

Мнозина мислят, че за пръв и последен път идатъ на земята. Че преди раждането си тѣ не сж сществували и следъ смъртъта ще престанатъ да сществуватъ или пъкъ живота имъ ще продължи въ съсемъ другъ свѣтъ, безъ да иматъ възможность да посетятъ другъ пътъ нашата земя. Ако бѣ така, това би значило, че всѣка човѣшка душа се създава при своето раждане, като получава наготово едни или други предразположения, едни или други качества, способности и наклонности. Това вѣрване е пълно противорѣчие, пълно отрицание на Божествената Справедливостъ. Ний знаемъ, че едни хора се раждатъ съ вродени престѣпни наклонности, а други — съ възвишенъ характеръ и високо морално съвършенство. Знаемъ, че нѣкои хора се раждатъ идиоти, сакати, съ най-различни недостатѣци, тѣпи, съ слаби умствени способности, съ хилави тѣла и т. н., а други още отъ детинство проявяватъ гениални способности, иматъ здрави тѣла и всички други условия за добъръ животъ. Знаемъ, че едни още отъ рождение сж поставени въ най-благоприятни материални условия, предметъ на най-нѣжни грижи, а други още отъ най-ранната си възраст сж изложени на мизерия, изоставени, лишени отъ грижи.

Какъ бихме могли ний да хармонираме всичко това съ Божествената Справедливостъ? Нима

Богъ ще бжде тъй-несправедливъ да обсипе едни съ всичкитѣ си щедрости, да имъ даде материални и духовни условия, да ги надари съ способности, съ възвишенъ характеръ, а други да сътвори идиоти, престѣпници, неспособни, и да ги постави въ най-лоши материални и духовни условия? Очевидно не, още повече като се вземе предъ видъ, че всѣки единъ човѣкъ е длъженъ да отговаря и отговаря за дѣлата си както въ тоя, така и въ оня свѣтъ. Защото, какво е виновенъ родения съ лоши наклонности човѣкъ, затова че той не може да победи съ слабата си воля злото, ако той е създаденъ мимо неговата воля такъвъ? Или пъкъ, каква е заслугата на добродетелния, на свършения, щомъ добритѣ му качества сж вложени въ него отъ рождение?

Явно е, че да упрекваме Бога въ такава несправедливостъ, която не отговаря даже и на човѣшкитѣ понятия за право и справедливостъ, е абсурдъ. Остава значи, или да приемемъ предсжществуването и прераждането на душата или да заявимъ заедно съ героя на Достоевски: „Бога приемамъ, но свѣта му не приемамъ“, не можейки да разберемъ, какво сж виновни напр. малкитѣ деца, които не сж познали още злото въ живота, за страданията, на които тѣ сж подложени.

И ето, прераждането разнася напълно мъглата на видимитѣ противоречия и дава ясенъ отговоръ на този и на всички подобни въпроси. Прераждането е наистина една велика, макаръ

и отдавна забравена истина, която единствена може да ни докаже, че въ живота съществува Божествена Справедливост. А ето що ни говори тая истина:

Ние хората, не за пръвъ пжть идемъ на тази земя. Докато стигнемъ до сегашното състояние на нашето развитие, ние много и много пжти сме идвали на земята, дето сме живѣли и работили въ най-различни условия, употребявайки дадената ни свобода за изграждане на нашето бждеще и на насъ самитѣ. По такъвъ начинъ, земята представлява за насъ едно училище съ много класове, всѣки единъ отъ които съответствува на единъ земенъ животъ. Както ученикътъ отъ единъ класъ си има опредѣлена програма за изучаване презъ една учебна година, така и човѣкъ си има своя програма, която той трѣбва да изучи за дадено прераждане и която се състои отъ добиване на известни опитности и развиване на известни способности, т. е. представлява една крачка напредъ въ пжтя на неговото осъвършенствуване. Следващето прераждане човѣкъ се явява наново на земята да продължи своята работа, своето ученичество на земята отъ тамъ, където миналото прераждане бѣ спрѣлъ. Разликата между миналото му прераждане и сегашното е тая, че той сега се връща обогатенъ съ нови опитности отъ миналия си земенъ животъ, които въ т. н. задгробенъ животъ сж преработени въ наклонности и способности. Стжпка следъ стжпка, урокъ

следъ урокъ взема човѣкъ въ своитѣ последователни превъплощения, поженвайки винаги плодеветѣ на своитѣ дѣла, учейки се да разпознава доброто и злото, да предпочита първото и да избѣгва второто. Така той продължава да се възвръща на земята до тогава, докато почерпи всички опитности, докато изучи всичкитѣ уроци, които е опредѣлено да изучи тамъ.

Когато човѣкъ е достигналъ такова съвършенство, че нѣма вече какво да учи на земята, той е завършилъ своята земна еволюция и тогава или продължава своето осъвършенствуване въ други свѣтове и планети, или остава на земята като Учитель — видимъ или невидимъ за обикновеното човѣшко око Ржководителъ на своитѣ по-малки братя въ пжтя на тѣхната еволюция. Такива завършили своята земна еволюция души, сж всички Велики Учители на човѣчеството, които, като основатели на религии, създатели на религиозни и философски школи, действувайки направо или чрезъ свои посрѣдници, сж го ржководили винаги въ трудния му пжть къмъ Бога. Тѣ сж сътруднитѣ на Бога въ неговата работа за издигането и просвѣтлението на човѣка, за поставяне цѣлия му животъ въ хармония съ Всемира.

И днесъ тия Учители сж близо до насъ, безразлично дали сж въ физическо тѣло, или сж невидими. Тѣ всички заедно съставляватъ Великото Всемирно Бѣло Братство, глава на което е Хри-

стосъ и могат да бждатъ намѣрени отъ всѣки, който искрено ги потърси.

Но защо сж страданията? Защо сж изпитанията? Защо сж несправедливоститѣ, неравенството въ живота? Защо е това несъвършенство, тази жестокостъ, това падение, които сжществуватъ въ свѣта на хората? Не сж ли тѣ, взети вкупомъ, пълно отрицание, пълна противоположностъ на идеята за Божествената Справедливостъ, за сжществуването на нѣкаквъ Върховенъ Разумъ и Промисълъ, на великата Божия Любовь и Мждростъ?

Сериозни въпроси. Важни въпроси. Трудни въпроси. Въпроси, на които можемъ да отговоримъ само отчасти. Защото Божията Тайна ще си остане завинаги такава за несъвършения човѣшки умъ. Защото ние, хората, въ днешното състояние на нашето съзнание, въ днешната степенъ на нашето развитие, въ днешното си ограничение, не сме способни, колкото и да искаме това, да разберемъ изцѣло и да обхванемъ потѣнкостно пълната картина на живота, съдържаща не само фактитѣ, явленията и процеситѣ на този животъ, но и истинската причинна връзка помежду имъ.

Първородниятъ грѣхъ ли, т. е. грѣхътъ на нашето минало, на нашитѣ минали сжществування, е причината за нашитѣ страдания? Нѣ каква необходимостъ ли представляватъ тѣ за нашето духовно възрастване? Или пъкъ и едното и другото? Всѣки е свободенъ да си от-

говори както иска. Но фактът е, че, за известни състояния на човешкото съзнание, подобъръ учителъ отъ страданието нѣма. Има положения отъ историческия развой на човѣка и човѣчеството, когато тѣ не биха мръднали нито крачка напредъ, ако не бѣше чука на страданието да ги разтърси, да ги разклати, да ги разбуди отъ тѣхния сънь, отъ тѣхното самозабравяне.

Има цѣли епохи, има цѣли народи, както има и отдѣлни човѣци, които трѣбва да бждатъ обгорени съ огнения мечъ на страданието, за да се осъзнаятъ, да се отворятъ очитѣ имъ, за да могатъ да спратъ макаръ и на крачка отъ бездната. Безъ страданието, безъ неговия страшенъ огнь, тѣ биха останали завинаги болни отъ своята безумна амбиция, тѣ за нищо не биха се отказали отъ своето упорство въ погрѣшно избрания пжтъ.

Ясенъ е смисъла, ясно е оправданието на страданието въ тия случаи. Но има много и разнообразни случаи. Има и такива, за които ние трѣбва направо да признаемъ, че не ги разбираме. Но факта, че нашиятъ слабъ човѣшки умъ не може да разбере известни нѣща въ живота, съвсемъ не значи, че тѣ сж лишени отъ смисълъ.

Най-после, какво е страданието, ако не единъ времененъ процесъ, чиито резултати, — придобититѣ поуки и опитности за нашата душа, сж вѣчни? Временно страдание съ вѣчни придобивки, като прѣкъ резултатъ отъ него. Ето, това е смисъла на страданието.

.....

КАРМА

Карма е закона за Божествената Справедливост. Христосъ го е изразилъ съ думитѣ: „Каквото посѣете, това и ще пожънете“. Другояче, той се опредѣля като каузалностъ, причинностъ, т. е. връзка между причинитѣ и последицитѣ. И ето картината на живота, както се разкрива тя предъ насъ подъ свѣтлината на този законъ:

Въ живота царува висша Божествена Справедливостъ, отъ която не може да има никакво изключение. Божественитѣ закони отмѣрватъ съ безпогрѣшна точностъ всѣко нѣщо, и всичко, което ние схващаме като „несправедливостъ“, ни се струва такава само защото ние не познаваме неговитѣ истински, скрити причини. Така, всичко добро или зло, което се случва на единъ човѣкъ въ даденъ животъ, е обусловено и до най-малкитѣ му подробности отъ неговото поведение, отъ неговата дейностъ въ миналитѣ му животи, а сжщо така и отъ поведението му въ този животъ. Закона на Кармата гласи, че всѣки единъ актъ на човѣка, безразлично какъвъ е той, непременно ще даде своитѣ послѣдствия, които, рано или късно, ще бждатъ изпитани отъ този, които ги е причинилъ. Така, всѣко добро, направено отъ насъ, ще се върне пакъ при насъ. И всѣко зло, причинено отъ насъ на другитѣ, рано или късно ще сполети и насъ. Днесъ ние разполагаме съ

такива условия и сръдства, каквито сме си създали въ миналото, близко или далечно. А утре ще разполагаме съ такива, каквито си създадемъ днесъ. Следователно, човѣкъ е самъ творецъ на сждбата си.

Отъ друга страна, човѣкъ е творецъ и на самия себе си, въ всѣко едно отношение. Всички негови способности сж негово собствено дѣло, или по-точно, на Божествения Духъ, който работи въ него. Той ги е разработилъ, развивайки съ упоренъ трудъ Божественитѣ зародиши. Всички хора иматъ, въ зачатъчно състояние, различни видове заложби, но не всички сж ги развили до еднаква степенъ. Напр. има гениални музиканти, художници, математици, писатели и т. н., които още отъ най-ранното си детинство проявяватъ необикновени способности. Не ще съмнение, тѣ сж употребили дълъгъ, упоренъ трудъ презъ миналитѣ си прераждания, докато ги развиятъ до такава степенъ.

Изобщо карма на единъ човѣкъ е сбора отъ всичкитѣ причини, които той е положилъ въ миналото съ своитѣ действия и мисли, и чиито следствия той ще трѣбва да изпита. Така, отъ личната карма на човѣка зависи въ какво семейство и между какви хора ще се роди, какво тѣло ще има — здраво или пѣкъ предразположено къмъ болести, съ кои хора ще има близки връзки въ живота си, какви ще бждатъ тѣхнитѣ отношения и т. н. Всичко това показва, че чо-

вѣкъ до голѣма степенъ е свързанъ отъ своето минало, и че има нѣща, които той не може да избегне, каквото и да прави. Обаче, това не ще рече, че нему е отнета всѣка свобода на действие. Напротивъ, човѣкъ е винаги свободенъ да избере едно или друго направление въ живота си. Ако той, съ неразумнитѣ си постѣпки въ миналото, е създадалъ лошитѣ си сегашни условия, то пакъ той, чрезъ разумна дейность сега, може да си създаде по-добри условия за въ бждеше. Затова човѣкъ никога не трѣбва да се отчайва: колкото и да е тежка неговата карма, колкото и да е обвѣрзанъ той отъ миналитѣ си дѣла, предъ него винаги се намира отворенъ пѣтъ, по който той, следъ като ликвидира съ миналото, ще може да си създаде едно по-добро бждаще.

Има нѣкои действия, които се извършватъ не отъ отдѣлни лица, но отъ цѣли групи хора, отъ цѣли съсловия, организации или народи. Въ такъвъ случай тѣ групово, общо ще отговарятъ за своитѣ дѣла. Създадената при такава обща дейность карма се казва колективна карма. Да вземемъ за примѣръ единъ народъ, който побеждава другъ, като при това се отнася съвършено жестоко и несправедливо съ победения. Съ това той си създава лоша карма, която рано или късно му приготвя такова разорение и унижение, каквото той е причинилъ на победения по-рано отъ него народъ. Въ това отношение народитѣ сж тѣй-слѣпи и тѣй неразумно постѣпватъ, както и отдѣлнитѣ

личности, класи и съсловия. Когато иматъ възможность, когато победата и силата е въ тѣхни ржце, тѣ нѣматъ ни най-малко съжаление за по-слабия, победения, или за своя „врагъ“, който случайно е попадналъ въ ржцетѣ имъ, нито пъкъ помислятъ за нѣкаква справедливостъ. Тѣ правятъ злото безъ да мислятъ, отдавайки се на своитѣ животински инстинкти, обаче не закѣснява да дойде день, въ който колелото на сждбата така се извива, че донася на тѣхъ сжщото зло, сжщитѣ страдания и несправедливости, които тѣ сж причинили на другитѣ. Следователно, всѣко зло, което единъ човѣкъ прави на другитѣ, прави го и на себе си, защото рано или късно ще му се възвърне. Сжщо така, всѣко зло, което единъ народъ прави на другитѣ, прави го на себе си, защото ще му се възвърне. Затова, когато единъ човѣкъ или единъ народъ е поставенъ въ притѣснено положение, е потисканъ и измжчванъ отъ другитѣ, първиятъ неговъ дългъ е да си спомни, че това е злото, което самъ той е причинилъ на себе си, защото го е направилъ нѣкога на другитѣ. Тогава той ще се смири и въ смирението си ще намѣри най-сигурниятъ пжтъ за по-бързото и по-лекото ликвидирание съ тежката си сждба. Ако този човѣкъ или народъ отговаря на злото съ зло, то съ това той само ще продѣлжи своитѣ страдания.

Напротивъ, когато единъ човѣкъ или народъ реши да постжпва занапредъ въ съгласие съ закона на Божествената Справедливостъ, когато

той се откаже да отвърща на злото съ зло, и, съзнателно избирайки пътя на доброто и любовта, тръгне непоколебимо по него, тогава, колкото и голѣми да бждат неговитѣ минали престжпления, неговата сждба, неговата карма намира най-лесния пъть за освобождението му отъ злото, което самъ си е причинилъ.

Ето защо, единствения пъть, по който ще се ликвидира съ злото, което и до днесъ ни души — безпощадната, безмилостна борба между хора и хора, между народи и народи, това е пътьтъ, посоченъ отъ Христа съ думитѣ: „Ако те ударятъ отъ едната страна, обърни си и другата“. Защото само така ще се освободимъ отъ злото, което нѣкога сме причинили — като изтърпимъ съзнателно и съ смирение следстви-ята му.

Тукъ ще трѣбва, обаче, да отбележимъ, че днешното човѣчество, въ своето огромно болшинство, съвсемъ не е дорасло до тази степенъ на съзнание, за да може да приложи въ това отношение думитѣ на Христа. Болшинството отъ хората днесъ не могатъ да намѣрятъ никакъвъ смисълъ въ това — да простишъ на враговетѣ си и, още по-вече, да не се противишъ на злото. Това е само затуй, защото тѣ не познаватъ, нѣматъ какво понятие за силата на доброто. А фактъ е, че истинска, окончателна победа надъ злото може да се постигне само чрезъ доброто. Отговаряйки на злото съ зло, ние само продължа-

ваме веригата на злото, чието начало се губи
въ мрака на отминалитъ вѣкове. А само ко-
гато поставимъ въ действие доброто, ний ще
сложимъ край на веригата на злото и ще по-
ставимъ началото на нова верига на причин-
ность — тази на Доброто.

БОЖИЯТА БЛАГОДАТЬ

(ЗАКОНА ЗА ДИХАРМА)

Законът за Карма споредъ който, за всѣко извършено отъ насъ зло, ще трѣбва „да платимъ до последния кодрантъ“ — не е единствения, който управлява цѣлокупния животъ на човѣка и вселената.

Законътъ за Карма е абсолютно справедливъ, но той е, същевременно, абсолютно строгъ и безпощаденъ. Той е неумолимъ. И неумолимъ е той именно възъ основа на своята справедливостъ. Законътъ за Карма не прощава никому и за нищо. Той е „мелницата на Божията Правда“, която не пропуска абсолютно нищо и всѣкиго възнаграждава точно споредъ заслугитѣ му.

Обаче Богъ е не само справедливостъ, но Той е, също така, и Любовь. И първиятъ принципъ, първата проява на Бога е именно Любовта. Затова Богъ е ограничилъ действието на закона за Карма, който е страшенъ, безпощаденъ сждия за човѣка, чрезъ единъ другъ законъ — закона за Божията Благодать, закона за Божията милостъ и прошка, закона за Божията любовъ и изкупление, или, както той се нарича въ индуската окултна философия — закона за **Дихарма**.

*

Вѣрно е, че „ако всички бѣха сждени споредъ дѣлата си, нито една душа не ще устои“ на

абсолютно точнитѣ везни на Божественото правосъдие. Като се взематъ предъ видъ грѣшкитѣ и престѣпленията на хората не само въ този имъ животъ, но и въ миналитѣ имъ животи, когато тѣ сж били по-несъвършенни, живѣли сж въ по-голѣма тъмнина, и, следователно, сж вършили по-голѣми нарушения на Божественитѣ закони, всичко това представлява една такава огромна тежестъ, една такава огромна маса отъ дългове, че човѣкъ би трѣбвало още хиляди и хиляди години да пѣшка подъ нейния товаръ, и да живѣе въ непрекъснати страдания, докато ги изплати и изкупи по закона на кармата.

И тъкмо тукъ се намѣсва великата Божия Любовь чрезъ закона за Дихарма, чрезъ закона за Божията Благодать, която изкупва грѣховетѣ и престѣпленията на човѣцитѣ — на тия човѣци, които осъзнаватъ погрѣшността на своя досегашенъ животъ, които се обрънатъ къмъ Бога и започнатъ да живѣятъ по законитѣ на Божията Любовь и Мждрость.

*

Истинското, искрено и нелицемерно разкаяние на човѣка, истинското му обръщане, пробуждането на неговата душа за новия животъ въ свѣтлината и топлината на Божията любовь и мждрость, ставатъ причина да се отмѣни действието на закона за Карма по отношение на нѣкои отъ неговитѣ задължения, и да се замѣни то съ действието на закона за Благодатьта. Когато човѣкъ решително, съ постоянство и твърдостъ

тръгне по пътя на Доброто, когато той се откаже отъ злото и започне да живѣе споредъ Божиитѣ закони на Любовта и Мъдростта, колкото и тежка да е неговата карма, колкото и изпълнено съ грѣхове и престѣпления да е неговото минало, той веднага ще почувствува голѣмо облекчение, защото, първо, той вече съвсемъ по другъ начинъ ще посреща всички страдания и изпитания по пътя на своя животъ и, второ, много отъ неговитѣ кармични задължения ще му бждатъ простени, ще бждатъ смекчени, ще бждатъ ликвидирани по най-лекия начинъ, ще бждатъ стопени въ огъня на любовта, който е обхваналъ сърдцето и душата му.

Ето, това е именно закона за Божията Благодаръ, това е Божието Изкупление, което става възъ основа на Божията любовъ и на Божията Жертва за насъ. Великото Сщество, Богъ-Христосъ, поема върху себе си нашитѣ грѣхове и престѣпления, натоварва се съ нашата карма, страда заради насъ, изкупва ни съ кръвта си, съ своята доброволна жертва за насъ, като съ това ни спасява отъ злото, отъ дълговетѣ ни, отъ тежката карма на нашето минало. Така, въ края на краищата, ние биваме спасени, ние биваме изкупувани не по закона на кармата и на нейната правда, а по закона на благодаръта, по закона на любовта. Другъ плаща за насъ, другъ поема нашето бремене, нашитѣ грѣхове, понася ги на плещитѣ си, страда за насъ, и ние биваме освобождавани и спасявани.

По този начинъ, съ великия примѣръ, съ великата жертва на Бога за насъ, ние не само биваме спасени, но ни се посочва и пътя, по който и ние трѣбва да вървимъ: **пътя на Жертвата**. Голѣмия трѣбва да се жертвува за малкия, силния — за слабия, съвършения — за несъвършения. Така, всички, които сж спасени, които сж освободени отъ своята тежка карма чрезъ жертвата, чрезъ любовта на Христа, по закона за Благодатта, поематъ и тѣ, отъ своя страна, доброволното задължение да живѣятъ и да се жертвуватъ за своитѣ помалки, по-слаби братя, да имъ служатъ, тъй както Богъ-Христосъ ни служи непрестанно, чрезъ своята ежедневна, непрекъснатата жертва за насъ, изпращайки ни безспирно, презъ безграничнитѣ космични пространства, — своя животъ, своята любовъ, кръвта отъ сърдцето си и нѣжната бащина ласка, които идватъ при насъ въ формата на свѣтлина и топлина и на хилядитѣ, неосъзнати отъ насъ, но все пакъ напълно реално действащи върху насъ, върху нашата душа и тѣло, върху нашето съзнание и подсъзнание, божествени сили, потици и влияния, подъ чието непрестанно въздействие се извършва нашата еволюция, нашето осъвършенствуване въ живота . . .

Законътъ за Благодатта е изразъ на Божията жертва, на Божията Любовъ къмъ насъ. Той ни спасява, тогава, когато съ нашитѣ собствени сили ний не бихме могли да се спасимъ, и, същевременно, ни учи да спасяваме другитѣ, като ги обичаме, като се жертвуваме за тѣхъ.

.....

ХРАНАТА НА ЧОВЪКА

Съ какво живѣе човѣкъ на земята? — Съ свѣтлината и топлината, които Богъ му изпраща чрезъ лжчитѣ на нашето Слънце и чрезъ безбройнитѣ непознати намъ, неизследвани, тайнствени излъчвания, влияния, сили, които идватъ до насъ отъ безграничнитѣ пространства на вселената, отъ всички слънца, планети и системи на безкрайния Божи Свѣтъ. Всичко това, всички тѣзи невидими, непознати, тайнствени, но реални сили, се материализиратъ на земята, превръщатъ се въ нѣщо видимо и осезаемо, добиватъ плътъ и кръвъ, заживѣватъ въ минералитѣ, растенията, животнитѣ, изпълватъ земята, водата, въздуха, обгръщатъ ни въ своята атмосфера, превръщатъ се въ храна и питие за насъ, чрезъ които ний живѣемъ.

И както една голѣма частъ отъ тѣзи небесни, Божествени сили и влияния се превръщатъ въ храна и питие, въ хлѣбъ, вода и плодове, необходими за изграждането и функционирането на нашето тѣло, така сжщо друга частъ отъ тѣхъ действуватъ направо, непосредствено върху нашата душа, върху нашето съзнание, върху нашето сърдце и нашия умъ, проявявайки се като храна за нашия всестраненъ душевенъ животъ, като необходимостъ, като първиченъ материалъ, нуженъ за постепенното изтъкаване на сложната тъканъ, която представлява нашия душевенъ животъ.

Човѣкъ живѣе отъ благодатѣта Божия. Човѣкъ, като тѣло, като физически организъмъ и като духовно сѣщество, живѣе чрезъ подарѣцитѣ, които непрекъснато, презъ всички дни, часове и минути на неговия животъ, му изпраща, презъ милиони километри, презъ безграничнитѣ пространства на космоса, Божията любовъ, изразяваща се за насъ, преди всичко, чрезъ великото, свещено свѣтило, — Слънцето на нашата планетна система, източника, хранителя на всѣки животъ, на всѣко съзнание, тукъ, на нашата земя и по цѣлата слънчева система.

Известно е, че ако само единъ мигъ слънцето престане да ни топли, да ни изпраща своята свѣтлина и топлина, своя животъ, то всичко на земята моментално ще замръзне, ще изчезне всѣкакво живо дихание, всѣкакъвъ животъ. Това най-ясно показва чрезъ какво ний живѣемъ и отъ кжде идва нашия животъ. Всичко е слънце. Всичко е изпълнено съ неговия животъ. Всѣко физическо движение, всѣка мисль, всѣко чувство сж изпълнени и се извършватъ съ помощѣта на неговата сила.

Хлѣба, който ядемъ, водата, която приемъ, въздухътъ, който дишаме, свѣтлината, която ни свѣти, топлината, която ни съгрѣва, силата, която движи нашитѣ машини, всичко това е видимата и осезаема проява на Божията любовъ, всичко това е Божиятъ животъ, всичко това е резултатъ на великата, непрестанна Божия жертва за насъ. Богъ дава живота си, за

да живѣемъ ний. Той ни храни съ кръвта на сърдцето си, както майката храни своето дете. Затова ние наистина сме деца — синове и дъщери на Бога. Защото това, което той непрекъснато ни изпраща презъ безграничнитѣ пространства въ форма на свѣтлина, топлина и на хиляди други, непознати, неизследвани още сили, е Неговата Любовь, е неговия животъ, е неговата свещена кръвъ, която Той доброволно, всѣкиминутно пролива за насъ . . .

Ние се хранимъ, ние живѣемъ чрезъ жертвата на Бога. И, по-рано или по-късно, тази велика, непрестанна Жертва, тази велика непрестанна свещенна, безкористна Любовь на Бога къмъ насъ, ще трѣбва да ни научи и ние да любимъ, и ние да се жертвуваме за другитѣ, така както Той прави това за насъ.

И, най-скромното начало, първата, най-малка стѣпка по пътя къмъ тази велика Божия Любовь и Жертва, е това, да престанемъ да изискваме, насилствено, другитѣ да се жертвуватъ за насъ, да престанемъ да принасяме съзнателно другитѣ същества въ жертва намъ, за подържане на нашия животъ.

Една малка стѣпка по пътя къмъ проявяване на Божията любовь, това е отказването отъ месната храна. Да престанемъ да убиваме животнитѣ, тѣзи „по-малки наши братя“, за да подържаме живота си, като се хранимъ съ тѣхнитѣ трупове.

Има много важни, съществени причини, поради които човѣкъ трѣбва да се откаже отъ месната храна и да възприеме вегетарианството. Но може би най-важната, най-съществената причина е тази, че човѣкъ не може да постави здраво начало за ликвидирането на своята тежка карма отъ миналото, докато продължава да убива животнитѣ, да пролива кръвта имъ, за да живѣе той. Още повече, че Богъ е предвидѣлъ необходимата за него храна дадена му въ формата главно на плодове, семена и зеленчуци, за които Той казва: „Тѣ ще ви бждатъ за ядене“*).

Докато продължава да тече изобилно, проливана отъ ржката на човѣка, кръвта на животнитѣ на земята, до тогава не ще престане да тече и човѣшката кръвь, проливана по насилственъ начинъ. Тежката карма на човѣчеството, взето като колективъ, по-точно отдѣлни части отъ нея, се ликвидиратъ понѣкога чрезъ всеунищожителнитѣ войни, изворъ на безкрайни страдания за човѣка. Обаче, не малкъ дѣлъ въ причиняването на тази тежка карма на човѣчеството се пада върху немилостивото избиване на животнитѣ, които употребяваме за храна.

Независимо отъ всичко това, растителната храна е по-чиста, тя ни носи по-добри влияния, тя има по-високи вибрации, отколкото сж тия на месната храна. Последната има едно пони-

*) Вижъ Битие, гл. 1 ст. 29

жаваше влияние върху нашия духовенъ животъ, каквото въ растителната храна нѣма. Ядейки месото на животнитѣ, ние, по необходимостъ, възприемаме въ себе си и тѣхнитѣ влияния — тѣхнитѣ чувства и инстинкти, тѣхния по-нисшъ животъ. Това е нѣщо непознато за днешнитѣ хора, но то е фактъ: въ плътта и кръвта на животнитѣ сж вплетени тѣхнитѣ инстинкти и емоции, въ тѣхъ, и следъ убиването на животното, продължаватъ да действуватъ тѣхнитѣ вибрации, които оказватъ понижаващо влияние върху нашия животъ. Хранейки се съ месото на животнитѣ, ние възприемаме, сжщо така, и голѣмото количество отрови, образувани въ животинския организъмъ, както преживе, така сжщо и поради предсмъртния ужасъ и страхъ на животното и на следващето следъ неговата смъртъ разлагане. А действието на тѣзи отрови е една отъ голѣмитѣ причини за многобройнитѣ болести, за израждането, за изхабяването и за преждевремената смъртъ на хората.

Най-после, растителната храна е напълно достатъчна за правилното развитие и функциониране на човѣшкия организъмъ. Въ това отношение опита на вѣковетѣ и всѣкидневния опитъ на хората отъ народа стоятъ много повисоко, отколкото изследванията и изводитѣ на ученитѣ съ тѣхнитѣ таблици за необходимата храна за човѣка, които се промѣнятъ въ течение на нѣколко десетилѣтия. Многовѣковниятъ опитъ е доказалъ, че тия таблици сж

само опити за налучкване на истината относно необходимата храна на човѣка. Защото съвременната наука още не се е домогнала до всички източници и пѣтища, по които човѣшкия организъмъ черпи необходимитѣ му вещества и енергии. И, преди всичко, не е взета подъ внимание способността на организма да черпи направо отъ въздуха, чрезъ дишането, а и чрезъ цѣлия си организъмъ, отъ заобикалящата го атмосфера, както и отъ непосредственото влияние на слънчевитѣ лѣчи, редица ценни и необходими за него енергии.

Чрезъ откриването на витаминитѣ, днешната наука дойде да поправи много свои грѣшки относно стойността на растителната храна. Оказа се, че нѣкои растителни храни сж истински резервуаръ отъ сили, необходими за поддържане и стимулиране къмъ действие на човѣшкия организъмъ, нѣщо, което се подкрепя и отъ многовѣковния опитъ. Растителната храна се оказва като най-важния, най-ценния и най-богатия източникъ и складъ на необходимитѣ за човѣшкия организъмъ елементи и сили. Тя е вмѣстилище на най-лесно и най-бързо използваемитѣ отъ човѣшкия организъмъ натрупани слънчеви енергии.

Пробудениятъ за доброто, за истината и за разумността човѣкъ трѣбва да бжде вегетарианецъ. То е необходимо за него. Защото то ще окаже всестранно благотворно влияние върху неговата душа и тѣло.

ЗА ЛЮБОВЪТА

Всѣкидневната, постоянната, вѣчната, и, все пакъ, непозната Реалность, това е Любовта. Ние, понѣкога, мислимъ, че я познаваме, че я преживѣваме, че сме я проучили и опитали изцѣло. Това е жалка самоизмама. Любовта не може да се познае изцѣло. Тя не може изцѣло да се преживѣе. Тя не може напълно да се разбере.

Ако бихме могли да изчерпимъ океана съ шепа, тогава бихме могли да познаемъ и преживѣемъ напълно любовта. Предъ лицето на великия, безграниченъ океанъ на Любовта, ние трѣбва да бждемъ скромни: само малки капчици отъ нея можемъ ние да приемемъ въ себе си. Въ своята цѣлостъ, Любовта е непознаваема за човѣка на земята. Това, което ние изживѣваме, това, което ние познаваме на земята, сж само малки частици, отдѣлни, ограничени прояви, несъвършенни форми на любовта.

А колко често хората изявяватъ своето разочарование отъ любовта! Тѣ били опитали любовта, и дошли до убеждението, че това е самоизмама. За други любовта не е нищо друго, освенъ полово влечение. Всичко останало било илюзии, нѣщо нереално. И все пакъ, тѣзи илюзии, тѣзи нереалности, доколкото тѣ сж ги преживѣли, сж най-скжпитѣ, най-ценнитѣ моменти отъ живота имъ.

Ний можемъ да забравимъ любовта. Обаче тя не ще ни забрави. Ний можемъ да я отречемъ. Но тя не ще се отрече отъ насъ. Тя отново ще дойде и ще ни посети, тогава, когато ний най-малко сме я очаквали. Любовта не може да има край, тъй, както и живота не може да има край. Любовта е безсмъртна, както е безсмъртенъ животътъ.

Ние винаги ще учимъ отъ нея. Ние ще бъдемъ вѣчни ученици на любовта. Защото тя винаги ни носи нѣщо ново.

Велика тайна. Велика, непозната реалностъ. Велика, вѣчно нова и обновяваща всичко сила. Това е любовта.

Любовта ражда живота. Нашиятъ животъ, не само отъ тѣсно биологично гледище, но и въ най-широкъ смисълъ, се дължи на любовта. Ние видѣхме вече, че нашиятъ животъ идва отъ слънцето — отъ слънцето на Любовта.

Това, което ний ядемъ и приемъ, това, което възприемаме чрезъ въздуха, това, чрезъ което живѣемъ, е любовта на Бога. По-рано или по-късно, всѣки човѣкъ ще разбере, ще почувствува и преживѣе това. Великата любов на Бога е въ всѣки слънчевъ лжчъ, който презъ стотици милиони километри идва да влѣе въ насъ животъ, да ни ободри и да ни направи годни за работа. Великата любов на Богъ е създала и поддържа това велико чудо — нашия и космичния животъ. Великата любов на Бога е безграничния океанъ, отъ

който нашата любовъ представлява само малки капчици, и която ние милиони години има да изучаваме, на този, и въ всички свѣтове.

Ние, хората на земята, трѣбва да помнимъ едно нѣщо: съ нашата малка любовъ, Любовта не се изчерпва. Тя ще дойде: по-голѣма, по-велика, по-силна. Ще дойде, непозната и нова. Тя ще дойде и ще ни донесе това, което ще осмисли всички дотогавашни страдания и лишения, всички лутания и търсения, ще осмисли цѣлия ни животъ.

Предъ насъ е Вѣчността. Предъ насъ сж безграничната Вѣчностъ, безграничната Любовъ и безграничната Вселена. Ако ние въ единъ земенъ животъ можемъ да преживѣемъ само една малка частица отъ Любовта, чрезъ нѣколко несвършенни нейни форми, то бъдещето остава винаги открито предъ насъ: хиляди животи ще любимъ и разширяваме нашата представа и нашитѣ опитности за Любовта.

Тукъ, на земята, и въ безграничната вселена.

ЗА МЪДРОСТЪТА

Има само една мъдрост — мъдростта на живота. Но не само на ограничения, земенъ човѣшки животъ, а — на безграничния, вселенски, безсмъртенъ животъ. Тази мъдростъ на този безграниченъ животъ, е Божията мъдростъ, Божието знание за живота. Всичко останало представлява теории, чиято приложимостъ е съмнителна. „Човѣшката мъдростъ е безумие за Господа“.

И наистина, колко ограничено е нашето виждане. И колко ограничени сж, поради това, нашитѣ сжждения за нѣщата. Ние никога не можемъ да видимъ изцѣло това, което става въ чуждата душа. Ние никога не можемъ да обхванемъ пълния комплексъ отъ причинитѣ за дадена постѣпка. И затова нашитѣ сжждения дори и за най-близкитѣ ни хора, никога не могатъ да бждатъ напълно вѣрни. Ние никога не можемъ да видимъ всичко. Колкото и проницателенъ да е нашиятъ умъ, колкото и мъдри да сме, все пакъ, за насъ ще останатъ много тайни, много неизвестни въ човѣшката душа, които само всевидещето око на Бога може напълно да обгърне.

Това, което се отнася до отдѣлния човѣкъ, важи сжщо и за цѣлокупния животъ, за цѣлата вселена. Ние твърде малко познаваме живота и вселената. Съ каквито и науки, съ каквито и знания да се вѣоржжаваме, живо-

тътъ и вселената, все пакъ, ще останатъ за насъ неразгадани тайни.

И въ това, именно, се състои красотата и величие на живота и вселената: тѣ сж толкова могъщи, толкова обширни, вѣчно обновяващи се, носещи вѣчно нѣщо ново, че никога не могатъ да бждатъ изцѣло познати и обхванати.

Животътъ е тайна и тайна ще си остане. Тази тайна е велика и красива. И колкото повече навлизаме въ нея, все по-вълшебна, все по-велика и по-красива, все по-загадъчна си остава за насъ тази тайна. Ние имаме пжтъ къмъ нея, тя е открита предъ насъ, ние се движимъ всрѣдъ нея. Но ние никога не можемъ да я достигнемъ, никога не можемъ да я изчерпимъ и обхванемъ изцѣло.

Защо ?

Защото животътъ е безграниченъ, и защото той винаги, всѣки день, всѣка минута ни носи нѣщо ново, нѣщо изненадващо, нѣщо, което не може да се предвиди, да се узнае предварително. Въ това вѣчно обновяване на живота е неговата непостижимостъ, неговото величие и неговата красота.

И ние можемъ да черпимъ мъдростъ, ние можемъ да усвояваме частици отъ Божията Мъдростъ само като възприемаме и като се отдадемъ на течението на живота въ неговата пълнота. Да приемемъ живота изцѣло, такъвъ, какъвто е създаденъ отъ Бога, да го приемемъ безъ да умуваме, безъ да философствуваме,

но и безъ да се отказваме да работимъ, въ това е началото на мъдростъта, която може да ползува човѣка.

А велика и безгранична е Божията мъдростъ. Тѣй, както велика и безгранична е и Божията Любовь. Великата природа, съ всички нейни сщества, е свещената, вѣчно разтворена предъ очитѣ ни книга на Божията мъдростъ...

Ще се научимъ ли ний нѣкога да четемъ отъ нея? Ето, тя е предъ насъ. Всѣки день, всѣки часъ. Тя мълчи, но и въ мълчанието си тя говори. Нейната тайна е открита предъ насъ, но ние не я виждаме, не я разбираме. Тя е писала навсѣкжде и върху всичко. Цвѣтията и плодовеѣ, растенията и животнитѣ, планинитѣ и рѣкитѣ, слънцата и планетитѣ, и всичко, всичко, което ни заобикаля, наблизо и надалечъ, представлява нейнитѣ букви, нейнитѣ думи, нейния езикъ. Тя е писала и върху човѣка: върху неговото тѣло и въ неговата душа. Тя е писала по лицето му, въ очитѣ му, по черепа му, по ржцетѣ му, навсѣкжде. Тя е писала въ неговото съзнание, въ неговия умъ, въ неговото сърдце и воля. Тя всичко и винаги е записвала — всичко, отъ най-отдалеченитѣ вѣкове на нашия животъ на земята, до днесъ. Нищо не е пропуснала, нищо не е забравила, нищо не е преувеличила или намалила. Писала е съ безпогрѣшна точностъ. Тѣй, както само Божията ржка може да пише. И! написаното до днесъ, това сме ние — съ цѣлата ни душа и тѣло, съ цѣлото ни физическо и духовно сщество.

Но тя продължава да пише и днесъ. Тя никога не е спирала и никога не ще спре. Тя продължава да слага все нови и нови краски върху своята велика картина — природата, съ великия животъ, който я изпълва. Тя продължава да пише и върху насъ, хората.

Защото ние не сме нищо друго, освенъ едно незавършено произведение на Божията мъдростъ. Още сме грозни и безформени. Излишни частици продължаватъ да отпадатъ отъ нашата фигура, отъ нашия физически и духовенъ станъ. Чукътъ на Великия Майсторъ непрестанно удря върху насъ. Това ни причинява неприятности и страдания. Но то е залога за постигането на мечтаната красота. Само така ще излѣзе въ свѣтлината на живота ангелътъ, който днесъ спи въ грубия кжсъ мраморъ на обикновения човѣшки животъ.

Ние, хората, както и всичко съществуващо, сме дѣло на Божията мъдростъ, която продължава да работи върху насъ. Въ това е залога за нашето бждеще съвършенство, въ това е залога, че човѣкъ, нѣкога, ще бжде ангелъ.

ЗА ИСТИНАТА

Има ли днесъ хора, които да търсятъ Истината заради самата нея? Има ли днесъ хора, които жадуватъ за истината, такава, каквато тя е, а не за „своята“ истина, не за „истината“, която съответствува на тѣхнитѣ интереси? — Макаръ и малцина, все пакъ, такива хора сжществуватъ.

Мнозина днесъ казватъ, че обективна истина, както и обективно добро, не сжществували. Доброто и истината зависѣли отъ положението, въ което, въ даденъ моментъ, се намиралъ човѣкъ. Това е така. Човѣкътъ на земята никога не може да се освободи отъ относителността на своитѣ представи за истината и доброто. Обаче, това е така само за него. Нима относителността, несигурността на неговитѣ представи и знания за нѣщата могатъ да направятъ относителни и несигурни самитѣ факти, самата действителность?

Истината сжествува. И ние можемъ и трѣбва да се стремимъ къмъ нея. Може би никога не ще я достигнемъ, може би никога не ще я узнаемъ напълно, но ние не можемъ да не се стремимъ къмъ нея.

Душа, въ която не е събудена жаждата за истината, все едно че е мъртва. Тя е потънала въ мракъ. Тя не се е събудила още за истински животъ. И обратно, тази душа, която търси

истината, която жадува за истината, тя е вече стъпила на правия път.

Казватъ, че тия, които търсѣли Истината, се заблуждавали. Да, това е вѣрно. Защото пътятъ къмъ истината минава презъ заблужденията. Пътятъ къмъ свѣтлината минава презъ тъмнина. Това е единъ необходимъ, предварителенъ етапъ. Ето защо, нито трѣбва да се очудваме, нито трѣбва да се възмущаваме отъ заблужденията на тия, които търсятъ истината. Важенъ е факта, че тѣ търсятъ, че тѣ се стремятъ къмъ истината. Важно е това, че тѣ чувствуватъ нужда отъ нея.

И, често пъти, именно въ своето отиващо до крайностъ, до безумие, до себеотрицание, следване на своитѣ заблуждения, се проявява най-ярко жаждата на човѣшката душа за истината. Именно, въ безкористното следване на заблуждението, за което човѣкъ е способенъ да умре съ радостъ, той доказва своята искрена, дълбока, неотносителна жажда за истината. Именно съ това той подчертава своята индивидуалностъ и утвърждава абсолютната основа на своето битие.

Именно, в самоотричането за „нашата истина“, (нѣма значение, че тя може да бжде заблуждение) ний придобиваме пълното утвърждение на нашето „азъ“. Отричайки се отъ материалното, отъ земното, отъ нашето тѣло, отъ нашия животъ, отричайки се отъ временното, ний утвърждаваме вѣчното, абсолютното,

безсмъртното въ насъ — живота на нашата душа. Приемайки съ готовност негодитѣ и смъртта заради една идея, макаръ тя да е и погрѣшна, ние съ това доказваме кое е вѣчното, истинското, непромѣнимото въ насъ. Съ това ний утвърждаваме, за самитѣ насъ, не съ думи, не съ разсждения, а съ дѣла, съществуването на абсолютната, непромѣнима истина.

Казано е: „Ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“. Това е една аксиома отъ абсолютната, неотносителна, Божествена наука за живота. Паралелно съ все по-голѣмото познаване на истината, ние придобиваме все по-голѣма свобода. И както безкрайно отдалечено е отъ насъ абсолютното познаване на Истината, така също безкрайно отдалечена е отъ насъ и абсолютната свобода.

Но всѣка стѣпка къмъ тѣхъ е ново завоевание, нова победа, нова радостъ, ново щастие за насъ. И именно въ това безкрайно и безспирно шествие на нашия духъ по стѣлбата, по пътя къмъ абсолютната истина и абсолютната свобода, минавайки презъ безброй относителности, е пълния, истински, абсолютенъ смисълъ на нашето битие.

Ние се стремимъ къмъ истината и свободата, и затова ний живѣемъ.

НОВИЯТЪ ЧОВЪКЪ

Който е виждалъ картината на Борисъ Георгиевъ „Странствуващиятъ пастиръ“, може да има една нагледна представа за това, което ще представлява отъ себе си новиятъ човѣкъ. Отъ очитѣ му и отъ цѣлото му лице грѣсиянието на Божествената Любовь — любовта къмъ всичко и всички. На главата му се вижда маслинения вѣнецъ на мира, а около него и при него свободно, безъ никакъвъ страхъ, сж дошли животнитѣ, които нѣкога сж бѣгали и сж се крили отъ неговия предшественикъ. Тукъ сж, наедно, и сокола, кацналъ на раменетѣ му, и врабчето, кацнало до главата му, на пѣтническата му тояга, и дивитѣ кози, издигнали главитѣ си къмъ лицето му и загледали го право въ очитѣ съ такова мило изражение, като че ли искатъ да му кажатъ: „Благодаримъ ти за всичко, което си направилъ за насъ, благодаримъ ти за хармонията, която си внесълъ въ цѣлата природа, благодаримъ ти, че ти си нашия по-голѣмъ братъ, обичашъ ни и нѣжно грижешъ се за насъ.

И после: гължбитѣ и орела, мечката и сърнитѣ, и всички сжщества, живѣятъ братски, въ сжщата хармония, която е царувала въ отдавна изгубения и сега наново придобитѣ рай. Далечъ предъ синитѣ балкани, надъ тихата рѣка и боровата гора, се издига Божията джга — символъ на най-последигнатия вѣченъ миръ на земята.

И толкова любовъ, толкова радостъ, толкова щастие и хармония лъхатъ отъ всичко, че човѣкъ неволно се пренася тамъ, въ това блаженно царство, което за сега е като че ли все още единъ далеченъ, недостижимъ блѣнъ . . .

*

А може човѣкъ отново да добие това, отъ което той самъ, престъпвайки Божия законъ, се е отрекълъ. Може да се въдвори наново хармонията, която е царувала нѣкога въ живота. Може да се запълни бездната, която е знала между насъ и изгубения Рай!

Какъ? — Съ смирение, търпение, страдания, трудъ и жертви. Други пжть нѣма. Напрасно нѣкои мислятъ съ войни или революции, съ наука и техника, съ нови политически и стопански системи да достигнатъ коренна промѣна въ живота на човѣка. Докато човѣкъ не се обнови отвжтре, докато той не погледне лице въ лице истината на своето минало, докато той не се смири и залови да изкупи своитѣ минали грѣшки, той нѣма да достигне осезателно подобрение на своето състояние. Той винаги ще бжде изложенъ на духовна и материална мизерия, на катастрофи и нещастия.

Главната отличителна черта на новия човѣкъ, това е колективното съзнание, което се е вече пробудило въ него — съзнанието за единство съ всичко съществуваще. Новиятъ човѣкъ ще казва „ний“, а не „азъ“. Той ще мисли, чув-

ствува и действува не като една ограничена, затворена въ тѣсната черупка на егоистичнитѣ интереси личность, а като съставна частъ на едно цѣло, като членъ на единъ колективъ. Егоистичнитѣ интереси на отдѣлната личность ще се стопятъ, ще останатъ на заденъ планъ предъ върховнитѣ интереси на колектива, които въ сжщностъ представляватъ добре разбранитѣ и върховни интереси на индивида. Човѣкъ ще заеме въ живота показваното му отъ разумната природа мѣсто, сжщо тѣй, както една клетка заема своето мѣсто и изпълнява своята длъжностъ въ организма. Всѣки ще гледа общитѣ интереси и тогава на всички ще бжде добре, защото нѣма да се губятъ вече огромни сили и срѣдства въ взаимни борби.

Тогава сърдцето на човѣка ще бжде изпълнено съ Божията любовъ — любовта къмъ всички. Той ще заеме разумно своето мѣсто въ всемира и ще бжде източникъ на хармония и благодать за всичко. И ще стихнатъ въ свѣта предсмъртнитѣ стонове на хора и животни, умиращи отъ насилствена смъртъ. Ще се премахне мизерията, въ която тѣнатъ милиони човѣшки сжщества. Ще се просвѣтли човѣшкия умъ съ свѣтлината на велики, забравени днесъ истини. И човѣкъ ще стане творецъ на една нова, Божествена култура на земята.

.....

ВСЕМИРНОТО БРАТСТВО

Великото Всемирно Братство представлява сбора на всички разумни същества въ цѣлата вселена, които работятъ въ хармония съ Божията воля за изпълнение на Великия Планъ на всемирната еволюция.

Центъра на Великото Всемирно Братство, това е Великата Ложа на Учителитѣ, глава на която е Христосъ. Други известни намъ Учители сж: Буда, Кришна, Хермесъ, Лао-Тзе, Зороастъръ, Орфей, Питагоръ и т. н. Всичката велика градивна работа извършена всрѣдъ човѣчеството отъ памти вѣка и до днесъ, е прѣко или косвено дѣло на Учителитѣ. Всички религии сж основани отъ тѣхъ, споредъ времето, условията и срѣдата. Винаги на хората е било давано тъкмо това, за което тѣ сж били дорасли, което степенъта на тѣхното развитие е изисквала. Отъ тукъ и голѣмата разлика въ религиознитѣ представи, схващания и методи.

Отъ погледа на Учителитѣ не избѣгва нищо. Нищо не става безъ тѣхно знание. Тѣ направляватъ цѣлия ходъ на историческитѣ събития, съ огледъ тѣхния краенъ резултатъ да подпомага еволюцията на човѣчеството. Тѣхната работа въ своята сжщностъ е една и сжща: изграждане основитѣ на Всемирното Братство, освобождаването на човѣка отъ робството на материята и подготвянето по такъвъ начинъ условията за идването на Царството Божие на земята.

До днесъ развитието на човѣчеството се е движило подъ знака на разединението — индивидуализиране, егоизъмъ, безпощадни взаимни борби. Човѣкъ противъ човѣкъ, народъ противъ народъ, религия противъ религия, изгубили здравия си смисълъ и правия си пжтъ въ живота, борейки се помежду си, сж превърнали живота въ хаосъ и земята въ адъ. Днесъ обаче ние сме вече въ първитѣ утринни зари на една Нова Ера въ историята на човѣчеството, която ще се развие подъ знака на Единението — колективизъмъ, обединение, хармония, Любовь.

Съ бързи крачки ние днесъ се движимъ къмъ Нова Ера, когато ще имаме: единъ Богъ, една Религия, едно обединено човѣчество и една единствена държава — единното Царство Божие на земята.

Въ този великъ и сждбоносенъ за цѣлото човѣчество моментъ, като пратеникъ на Великото Всемирно Бѣло Братство, дойде тукъ, на земята, Учителтъ Петъръ Дъновъ, комуто бѣ възложена великата Божествена мисия да даде окончателния и най-важенъ тласъкъ за обединението въ всѣко отношение на човѣчеството, да възпламени новата, единствена за всички хора, Религия на Любовта, да разкрие на бродящето въ мракъ човѣчество свѣтлината на Божествената Мждростъ и съ това да положи основитѣ на Царството Божие на земята.

.....

УЧИТЕЛЯ

Нашето време, нашето, съвременното човъчество търси пжтя Този, правия и отдавна изгубенъ пжть, който единственъ може да го заведе къмъ щастие и благоденствие, къмъ правилно развитие и разцвѣтъ на всички човѣшки способности, къмъ миръ, правда и любовъ на земята, къмъ изгубения земенъ рай, къмъ царството Божие на земята.

За всичко друго бихме могли да упрекнемъ нашитѣ съвременници, а и предшествуващитѣ ги поколѣния, но само едно не можемъ да ги упрекнемъ — че не търсятъ, искрено, съ цѣлата си душа, съзнателно или полусъзнателно, оня пжть, който води къмъ истината и къмъ доброто. Всички налични признаци говорятъ за това: нашитѣ съвременници усилено, съ цѣлата си душа, и съ цената на безброй усилия, лутания, заблуждения и страдания, търсятъ непрестанно пжтя — правия пжть.

Какво нѣщо е увлечението въ материализма (като философско учение), ако не търсене на истината? Какво е комунизма, ако не търсене на правдата, на тукашната, земната, настояща правда? Какво сж тѣзи, често противоречещи си и борещи се едно съ друго политико-обществени течения, които отъ толкова време си оспорватъ свѣта, ако не търсене, по своеобразенъ начинъ, на тази сжщата истина и правда въ свѣта?

Безбройнитѣ жертви, включително и най-го-
лѣмата жертва — пожертвуването на живота
си — които нашитѣ съвременници доброволно
и съзнателно даватъ въ защита на идеитѣ си
и за постигане на идеалитѣ си, ясно показватъ,
че истинскитѣ двигатели въ случая не сж ма-
териалнитѣ интереси, а точно обратното —
идеализма и отхвърлянето, възъ основа на
него, на своитѣ лични, егоистични интереси,
въ името на една идея — общото благо, до-
бродо и истината. . .

Този, който хлопа, ще му се отвори. И на
този, който иска, ще му се даде Съвремен-
ното човѣчество, презъ заблужденията, презъ
увлеченията, презъ пропасти, страдания и кърви,
върви къмъ истината, къмъ правдата и къмъ
доброто. Защото то, въ лицето на своитѣ най-
добри представители, търси истината, правдата
и доброто, и не може, най сетне, макаръ и
минавайки презъ хиляди заблуждения, да не
ги намѣри. Поне въ този имъ видъ и въ тази
имъ форма, каквито тѣ могатъ да иматъ тукъ,
на земята. . .

Защото, когато минатъ презъ мрака, тѣхъ ги
чака свѣтлината, тѣй-сигурно, тѣй-неизбѣжно,
тѣй-тържественно, както зората разпуква мра-
чинитѣ, за да даде пжть на свѣтлината на из-
грѣващето слънце.

*

Тази свѣтлина Учителътъ ни донесе и ни за-
веща въ своя земенъ пжть. Затова той слѣзе

на земята — да ни донесе свѣтлината на истината и мъдростъта. Да ни донесе топлината и великата, непобедима сила на любовта и доброто. Да ни покаже правия път къмъ всечовѣшкото братство и мира на земята.

Защото идеалитѣ сж предъ лицето на всички и всички могатъ да се стремятъ къмъ тѣхъ. Обаче, много отъ пътищата, по които днесъ хората се стремятъ къмъ тѣхъ, водятъ въ сжщностъ въ тресавищата на живота.

И когато излѣземъ отъ тресавищата, ний не можемъ да не обърнемъ погледа си къмъ свѣтлината, къмъ твърдия брѣгъ, къмъ правия път, който ни води къмъ целта. Когато се наситимъ на тъмнината и заблудението, когато вкусимъ отъ тѣхнитѣ горчиви плодове, когато се увѣримъ нагледно, че тѣ не сж това, което сме очаквали, ний не можемъ да не приемемъ съ цѣлата си душа това, което до тогава сме отхвърляли и отричали — свѣтлината и топлината на любовта и мъдростъта, на новото Божествено учение, което ни донесе Учителя.

Ний нѣма кжде другаде да отидемъ. Ний, съвременницитѣ, днешното човѣчество, макаръ и следъ хиляди лутания, падания и ставания, следъ хиляди заблудения, не можемъ да не се възвърнемъ къмъ истината. Кждето другаде и да отидемъ, ний ще познаемъ вкуса на горчивитѣ плодове на заблудението, ще срещнемъ острието на резултатитѣ на нашитѣ грѣшки, ще затънемъ въ тинята на безпяти-

цата. Кждето и да отидемъ, ний не можемъ, най-сетне, да не се разочароваме, да не се опомнимъ, да не съзремъ лъжата, на която сме станали жертва.

Ето защо, несъмнено е, че лутаницитѣ на съвременното човѣчество не могатъ да иматъ другъ изходъ, не могатъ да завършатъ на другъ брѣгъ, не могатъ да иматъ другъ краенъ резултатъ, освенъ възприемането на словото и учението на Учителя.

Ако наистина имаше нѣкакво друго учение, нѣкаква друга философия, нѣкаква друга истина, нѣкакво друго знание и другъ пжтъ, които биха могли да замѣнятъ това, което Учителтъ ни дава, то ние бихме минали и безъ него. Обаче ние можемъ да опитае всичко, можемъ да отидемъ навсѣкжде, да следваме и прилагаме които си искаме учения и пжтища, и въ края на краищата, не можемъ да не се върнемъ, като блуденъ синъ, въ обятията на баща си, къмъ великото ново учение, къмъ свѣтлото слово на Учителя, къмъ неговитѣ беседи.

.....

БЕСЕДИТЪ

Беседитѣ на Учителя — това е най-скжпото съкровище, което нѣкога човѣчеството е при-тежавало . . . Каквото и да кажемъ за тѣхъ, ще бжде малко, недостатъчно, бледо. Нѣма да ни даде нуждната представа, нѣма да ни по-могне да ги разберемъ. Тѣй, както хлѣбътъ, чи-стия пшениченъ хлѣбъ може да укаже своето действие само следъ като бжде възприетъ, сдѣвканъ, погълнатъ и смлѣнъ отъ стомаха, сжшо така и беседитѣ може да ни дадатъ, да проявятъ въ насъ своята сила, своята свѣтлина и топлина, само следъ като бждатъ възприети направо отъ насъ — следъ като бждатъ четени и прилагани

А велика е божествената сила на бе-седитѣ. Само този, който е опиталъ и прило-жилъ макаръ и една милионна частица отъ сло-вото на Учителя, само той е въ състояние да раз-бере, да има поне малка представа за мощнитѣ сили, които се съдържатъ въ беседитѣ.

Златна рудница. Неизчерпаема златна рудница, пълна съ чисто, самородно злато, това е сло-вото, това сж беседитѣ на Учителя Това е храна, материалъ, обилна свѣтлина, не за единъ земенъ животъ, не за едно човѣшко поколѣ-ние. Това е достояние на безброй поколѣния, които идатъ следъ насъ. Единъ грамаденъ, не-изчислимъ капиталъ, отъ който ние, като лич-ности, въ този си кратъкъ земенъ животъ мо-

жемъ да вложимъ въ обръщение само една малка, много малка частица. И това, което ние наистина можемъ да вложимъ въ обръщение, да приложимъ въ нашия животъ, то е нашата истинска, реална и нетленна печалба въ този ни животъ. То е, което му дава смисълъ и ценностъ. Всичко останало е временно, несъщественно, нетрайно и, поради това, нереално отъ едно по-високо гледище.

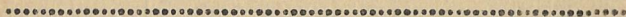
Има много книги и много писатели, много учени и философи въ свѣта. Милиони томове, на всички древни и нови езици, тежатъ върху лавицитѣ на голѣмитѣ библиотеки въ свѣта. Обаче, всички тѣ, взети заедно, нѣматъ тази сила, нѣматъ тази стойностъ, не могатъ по никой начинъ да се сравняватъ съ това, което представляватъ беседитѣ по своята сжщностъ. Въ никакви книги на свѣта, у никакви писатели, у никакви учени и философи не ще можете да намѣрите това, което се съдържа въ беседитѣ на Учителя.

Този, чиито очи сж свикнали да се заслѣпватъ отъ външния блѣсъкъ на нѣщата, отъ красивата външна форма, отъ това, което е на повърхността, тѣ могатъ да бждатъ излъгани, тѣ могатъ да се излъжатъ. Въ скромния, непретенциозенъ външенъ видъ на словото на Учителя, въ неговитѣ като че ли обикновени изрази и думи, сравнения и положения, тѣ не биха видѣли нищо особено. Тази скромна дреха не имъ прави никакво впечатление и затова

тѣ не могатъ да видятъ какво се крие подъ нея. Обаче тѣзи, които иматъ око за живата действителностъ, която се крие задъ външнитѣ форми на нѣщата, тѣзи, които проникватъ до сжщината, до реалното, тѣзи, които иматъ мѣрка за нѣщата и могатъ да различатъ сжщественото отъ несжщественото, тѣ ще почувствуватъ силата и несравнимостъта на беседитѣ. Тѣ ще откриятъ въ тѣхъ вѣчната сила и вѣчния изворъ на вѣченъ животъ.

Този новъ животъ на земята, истинския новъ, свѣтълъ и красивъ животъ, за който мечтаятъ и за който се борятъ толкова хора, за който се дадоха толкова скжпи жертви, къмъ който се стремимъ по толкова различни, противоречиви и лъжливи пжтища, този истински новъ животъ не може по никой начинъ да дойде на земята безъ приложението на това, което се съдържа въ беседитѣ — безъ приложението на словото, на учението на Учителя.

Беседитѣ сж основата, върху която ще бжде изграденъ новия свѣтъ, който иде. Беседитѣ — това е тежка пита медъ, необходимъ за душата и тѣлото ни, за нашето физическо и духовно сжществуване. Беседитѣ сж небесенъ изворъ, изъ който протичатъ Божественитѣ струи на новия животъ.

УЧЕНИКЪТЪ

Писано е: „Искайте, и ще ви се даде, хлопайте и ще ви се отвори“ . . .

Тази душа, която е познала суетата на обикновения, егоистиченъ животъ, която е недоволна и отвратена отъ нисшитъ прояви на живота, издига своето съзнание къмъ по-висши състояния и се устремява къмъ висинитъ на Духа да търси смисъла и ценността на живота. По такъвъ начинъ тя намира пътя къмъ Всемирното Братство, както въ невидимия миръ, така и въ видимия, при неговитъ представители тукъ, на земята . Отъ този моментъ за нея започва новъ животъ, който е изпълненъ съ единъ основенъ стремежъ: изпълнение на волята Божия.

Има различни степени на ученичество. Едни се намиратъ въ подготвителнитъ стадии, други сж вече близко до прага на истинското ученичество. Истинскитъ окултни ученици, обаче, сж твърде малко. Тъ сж напреднали въ своята еволюция души, преживѣли и издържали много изпитания, победили своята нисша природа и подчинили се на ръководството на Божествения духъ.

Ученикътъ посвещава своя животъ въ служене на Бога. Въ него умира неговото нисше „азъ“, което го е карало да живѣе само за себе си и той гледа на своя животъ, на своитъ сили и

способности, като на срѣдства, които му сж дадени за да служи съ тѣхъ за издигането и освобождаването на своитѣ братя. Не ще съмнение, за да може да прави това, той трѣбва да се грижи преди всичко за своето собствено усъвършенствуване и подготовка, защото колкото по-съвършенъ и по-подготвенъ е той, толкова по-плодотворна ще бжде неговата дейность.

Да бждешъ ученикъ на Великото Всемирно Братство, ученикъ на тѣзи, които непрестанно бдятъ надъ цѣлокупния животъ и ржководятъ свѣтовната еволюция, това е най-голѣмата привилегия, най-високото постижение което може да има единъ човѣкъ тукъ, на земята. Защото името на истинския окултенъ ученикъ е вече записано въ великата Небесна Книга на служителитѣ на Бога. Защото ученикътъ, съ своето съзнание, живѣе вече въ двата свѣта, видимия и невидимия. Той слуша гласа на тѣзи, които го ржководятъ отъ невидимия свѣтъ и съзнателно се подготвя за своята велика мисия — първожрецъ на живота и изкупителъ на своитѣ братя

Пжтьтъ на ученика е подготовка за Пжтя на Великата Жертва, който е Пжть на Учителя. Ученикътъ трѣбва да се научи да се жертвува. Неговия земенъ пжть трѣбва да бжде осеянъ съ жертви, до такава степенъ, щото той да се подготви за непрестанната жертва, съ която е изпълненъ живота на Учителя.

Животът на ученика е живот в любовта. Той обича. Това е неговия пръв отличителен белегъ. Той обича човешките души, в които чете, като в разтворена книга, свещените закони, свещените слова на Бога. Той вижда в тях нетленна, вѣчна красота. Той вижда безценни, Божествени съкровища тамъ, гдето обикновения човѣкъ не вижда нищо. Неговия погледъ прониква въ дълбочините на душата и разкрива тамъ истинското, непознато величие на човѣка, на неговия братъ и на неговата сестра. Той обича цвѣтията, плодните дървета, билките и тревите. Той обича животните. Въ всички растения и въ всички животни той вижда отдѣлни букви, срички и думи отъ великото Слово на Живата природа, на Бога.

Той обича, и затова той познава природата. Защото природата може да бжде позната само чрезъ любовта. Любовта е вълшебния ключъ, чрезъ който той отваря и намира достъпъ и приемъ въ вълшебните царства на природата. Любовта е магическата пръчка, която отваря очите му, за да вижда и чува това, което другите не виждатъ и не чуватъ.

Ученикътъ непрестанно учи. Всичко, което става въ живота съ него и около него, е за него предметно учение. То е жива наука, пълна съ скъпоценни знания, покрай които спящите, не пробудени души минаватъ мимоходомъ, безъ да забележатъ нищо. Въ великото училище на живота има наука, има уроци за всички:

гения и светията, обикновения човѣкъ и ди-
вака — всичкитѣ, по единъ или другъ начинъ,
биватъ учени отъ живота. Дори растенията и
животнитѣ получаватъ своитѣ уроци. Отличи-
телната черта на ученика, обаче, е тази, че т о й
учи съзнателно.

ЧИСТОТА

Едно отъ основнитѣ качества, които отличаватъ окултния ученикъ, това е чистотата. Чистота на сърдцето, чистота въ мислитѣ, чистота въ действията. Изобщо, пълна физическа и душевна чистота е необходима за ученика, за да може той да бжде наистина такъвъ, за да може да успѣва въ своето развитие и въ служенето на другитѣ. „Ако човѣкъ не е чистъ, казва Учителя, той не може да служи. Ако човѣкъ не знае да служи, той не може да люби. Ако не знае да люби, той не може и да учи. Ако пъкъ не знае и да учи, той никога не може да придобие свобода“. Следователно, всички тия възможности сж тѣсно свързани помежду си, и тѣхната основа е чистотата.

Ето защо, когато у хората сжществува силенъ стремежъ къмъ служенето, къмъ любовта, къмъ учението и къмъ свободата, тѣ трѣбва да започнатъ съ чистотата, — нея да сложатъ въ основата на своя стремежъ

Има различни схващания за чистотата и различни степени на нейното осжществяване. Това зависи отъ степенъта, до която се е издигнало човѣшкото съзнание. И паралелно съ степенъта на своята истинска, вътрешна чистота, човѣкъ може да реализира своитѣ стремежи къмъ истинско служене, къмъ Божествената любовъ, къмъ Учението, взето въ неговия дълбокъ смислъ на окултно ученичество и придобиване

на Божествената Мъдростъ и къмъ истинска свобода.

Чистотата е велика сила. Тя побеждава тъмнината, тя побеждава и смъртта. Разрешението на загадката за дълговѣчността и безсмъртието на човѣшкия животъ се намира въ чистотата. И обратно — нечистотата е съюзникъ на смъртта. „Започне ли елементътъ на нечистотата да влиза въ живота, смъртта веднага прави крачка напредъ: колкото повече се увеличава нечистотата, толкова повече смъртта навлиза въ живота“. — Учителя.

А тъй като чистотата не е нѣкакъвъ предметъ, който се добива веднажъ за винаги, а е едно качество, което изисква постоянни грижи за неговото запазване, постоянна будностъ на съзнанието, то у човѣка трѣбва да съществува единъ постояненъ, вѣчно подновяващъ се стремежъ къмъ чистотата, едно непрекъснато бдение и отхвърляне на всичко нечисто, което влиза въ съприкосновение съ физическия и духовния му животъ. Човѣкъ трѣбва да бжде единъ обиленъ изворъ на чисти чувства и мисли, който постоянно да блика и съ това да отнисува и не дава достъпъ на нечиститѣ външни елементи.

Абсолютната чистота, схващана въ нейната пълнота и съвършенство, е достояние само на Бога. За насъ, хората, тя трѣбва да бжде единъ постояненъ, никога не загубващъ се предъ очитѣ ни идеалъ. На насъ е даденъ

само вѣчния стремежъ къмъ нея, който ние непрестанно трѣбва да подържаме въ дълбочината на душата си, като свещенния огънь на древните весталки.

Обикновения човѣкъ има твърде неясна представа за чистотата. Неговитѣ представи и понятия, както за чистотата, така и за морала изобщо, сж напълно относителни. На нашия земенъ свѣтъ, съ нашитѣ земни, човѣшки очи, ние никога не можемъ да видимъ нѣщата такива, каквито тѣ въ действителность сж — такива, каквито тѣ се очертаватъ въ свѣтлината, излизаща отъ Божието око. Често пжти, това, което за обикновенитѣ люде е грѣхъ и престжпление, за Бога е свещенъ поривъ на човѣшката душа. И обратно. Но, независимо отъ това, споредъ степенъта на своето развитие и на своитѣ разбираня, надвишаващи многократно тия на обикновения човѣкъ, ученикътъ се бори за чистота и живѣе въ нея.

МЕДИТАЦИЯ

Единъ отъ най-важнитѣ методи, които ученикътъ употребява въ процеса на своята вжтрешна работа за своето очистване и издигане, това е медитацията. Медитацията има различни форми, нѣкои отъ които се приближаватъ до молитвата, но обикновено медитацията е дълбоко размишление на сериозни теми, засѣгащи духовния животъ на човѣка. Основната черта на медитацията, това е вдълбочаването въ себе си, потърсване извора на истинския, реалния животъ въ глѣбинитѣ на своята собствена душа. Немислимъ е истински дълбокъ духовенъ животъ, немислими сж нѣкакви реални и трайни успѣхи въ този животъ, безъ практикуването на медитацията.

Обикновенния животъ на човѣка, съ своитѣ дребнави грижи, вълнения и преживѣвания, обвива неговото съзнание съ единъ тъменъ облакъ отъ нисши мисли и чувства, който не допуска да проникнатъ до него лжчитѣ на свѣрхсъзнанието, носещи свѣтлината на висшия духовенъ животъ. По такъвъ начинъ въ огромната частъ отъ своето „будно“ състояние, човѣкъ фактически се намира въ тъмнина, въ спяще състояние по отношение на по-висшия духовенъ животъ, той е слѣпъ и глухъ за възвишенитѣ мисли и чувства, той е неспособенъ за възвишени преживѣвания,

той не може да долови истината, която Духътъ му нашепва.

Медитацията е именно това усилие, което човѣкъ прави, за да разкъса облака на нисши преживявания, на дребнави мисли и чувства, който го е обгърналъ и да издигне своето съзнание въ една по-висока сфера. Отъ силата и продължителността на усилието, което единъ човѣкъ прави, зависи и степенъта, до която ще се издигне неговото съзнание. Но, така или иначе, всѣки единъ човѣкъ, ако желае, може да трансформира, въ по-малка или по-голяма степенъ, състоянието на своето съзнание. Медитацията е срѣдството, чрезъ което той постига това.

МОЛИТВА

Мнозина отъ съвременнитѣ интеллигентни хора гледатъ на молитвата като на единъ предразсъдъкъ т. е. като на едно срѣдство, което не води къмъ никаква цель. За съжаление, тѣ донѣкъде сж прави. Днесъ за днесъ, молитвата, у болшинството хора, които си служатъ съ нея, е така изродена, до такава степенъ е опразднена отъ вътрешно съдържание, че смѣло може да се каже — днесъ молитвата, съ малки изключения, е останала само форма, безъ съдържание.

Нѣма по-свещенъ актъ за човѣшката душа отъ този на прѣкото ѣ обръщане и свързване съ Бога, което може да се достигне и чрезъ молитвата. Обаче, днесъ молитвата е въ упадъкъ. Тя е станала една фалшива монета, на която не отговаря никаква реална стойность. Не напраздно, следователно, болшинството отъ интеллигентнитѣ хора посрещатъ съ смѣхъ този, който имъ заговори за молитвата.

И наистина, да изговаря човѣкъ думи, които сж отправени къмъ Бога, безъ да съзнава и мисли върху това, безъ да влага нѣкакво свое съдържание въ тѣхъ, безъ да чувствува, че той наистина е предъ лицето на Бога — това не е ли наистина светотатство? Ами що представлява публичната екзалтация на нѣкои религиозни срѣди, които съ викове, стенания, съ сълзи на очи, изкуствено извикани отъ хипнотизиращата сила на проповѣдника, призоваватъ

Бога, завладени и тласкани къмъ това отъ чужда воля? Ами що още представляватъ молитвитъ на всички духовенства отъ различнитъ религии на свѣта, съ които всѣко едно призовава Божието благословение върху своето войнство и ходатайствува предъ Бога да му дарува победа надъ „врага“? Не е ли всичко това престѣпление и светотатство?

Отъ друга страна, има ли поне единъ истински великъ актъ въ свѣта, който да не е предшествуванъ отъ молитва, въ една или друга форма, съзнателна или несъзнателна? — Какво правеше самъ Христосъ, за да свърже своето съзнание съ Божието, да укрепи тази връзка и да устои на буритъ, съ които тъмнитъ сили върхлитаха на Него? — Той се молеше! . . . Какво прави всѣки човѣкъ, даже и предъ най-малката победа въ своя духовенъ животъ? — Сжщото, макаръ, може би, само съ нѣколко думи, спонтанно и искрено излѣзли изъ дълбочината на душата му и отправени къмъ Бога! Най-после, какво по-красиво, по-възвишено и по-естествено отъ безмълвното, полусъзнателно или несъзнателно обръщане къмъ Бога, съ което изявява своето сжществуване душата на безбожника дори, и което е белегъ, че връзката между човѣка и Бога не може никога да бжде разкъсана!

Молитвата е велика сила. Тя е процесъ, чрезъ който силата на Бога се влива въ душата на човѣка и го прави способенъ за велики дѣла, за свѣрхчовѣшки постижения.

Всички се молятъ. Дори и този, който се счита за най-голѣмъ безбожникъ. Защото истинската молитва не се състои въ повтарянето на думи, каквито и да бждатъ тѣ. Истинската молитва е движение на душата. Тя е свещенъ трепетъ и устремъ на душата предъ великото и красивото, предъ вѣчното, непреходното, реалното въ живота. Душата е жива и будна и въ отричащия Бога, дори често пжти повече, отколкото въ вѣрващия.

Човѣшката душа никога не може да бжде излъгана, приспана, умъртвена, отровена отъ лъжливитѣ, преходни, детински схващания за човѣка и свѣта. Човѣшкиятъ ум се лъже, но душата — никога! Тя е вѣчно будна и винаги на поста си. Тя наблюдава нашитѣ падения — паденията и заблужденията на нашия умъ и на нашата воля. Тя вижда всичко: безднитѣ, пропаститѣ, тъмнината, грѣшкитѣ, престѣпленията, които правимъ, страданията и разочарованията, които ги следватъ.

Но тя вижда и безсмъртната свѣтлина, която сияе въ далечината на нашето „утре“, и която ще смѣни тъмнината на нощта, въ която се намираме. И затова тя мълчи. Тя знае, че ще дойде времето, когато тя ще проговори и когато гласа ѝ ще бжде чутъ.

Много сж хората, които само страданието може да подготви, да направи способни да чуятъ гласа на душата си. Това, обаче, не може да бжде избѣгнато отъ никого. Душата мълчи. Но душата ще проговори. И нейниятъ гласъ — това е истинската молитва.

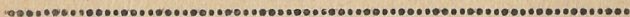
СЪСРЪДОТОЧЕНИЕ

Има едно правило, което гласи: „Успѣха на единъ човѣкъ въ живота зависи преди всичко отъ степенъта, до която той може да се съсрѣдоточава“. Както въ ежедневиия животъ, така и въ духовния, съсрѣдоточението е ключа, който разрешава загадкитѣ и отговаря на въпроситѣ, които този животъ ни задава. Само съ съсрѣдоточението на своитѣ духовни, умствени и физически сили човѣкъ преодолява препятствията, изпречени на пътя му. Само чрезъ него той става творецъ въ живота и се домогва до велики истини, недостѣпни му до тогава.

Силата на съсрѣдоточението е, изобщо, показателя за силата на единъ човѣкъ. Доколкото човѣкъ може да се съсрѣдоточава, дотолкова той е силенъ. Тази сила, разбира се, не се дава никому даромъ; тя се явява като резултатъ на усилена работа, на постоянни усилия да я развиемъ въ себе си. Като се има предъ видъ това, ученицитѣ на окултизма сж обучавани да развиватъ въ себе си тази сила съ специални упражнения. Окултния ученикъ не би могълъ да бжде такъвъ, ако не притежава тази способностъ, развита до известна степенъ. Въ своя пъть, често пѣти страненъ и вълшебенъ като нѣкоя приказка, той ще срещне такива трудности и задачи, които по никой начинъ не могатъ до бждатъ преодолени безъ тази сила. И какво би могълъ да направи той

тогава, ако не да спре на пътя си или да се по-
върне назад?

Съсредоточението е основата, върху която
трѣбва да се изградят, да израстнатъ окулт-
нитѣ сили и способности на ученика, съ които
той ще може да борави въ области недостъпни
за обикновения човѣкъ. Безъ него, както той,
така и всѣки единъ човѣкъ, е безпомощенъ
по вълнитѣ на житейското море.

СЪЗЕРЦАНИЕ

Като една следваща стъпка следъ съсърѣдото-чението, ученикътъ може да практикува съзерцанието. Сжществуватъ много предразсъдаци и заблуждения по отношение истинската сжщностъ и стойностъ на съзерцанието. На нѣкои то се струва като напраздно прахосване на времето и употрѣбяване силитѣ на човѣка за достигане на въображаема, несжществуваща цель. Разбира се, тѣзи, които мислятъ така, съвсемъ не познаватъ предмета.

Сжщността на съзерцанието се състои въ концентрирането, съсърѣдоточението на съзнанието върху известенъ обектъ, при което последния придобива за насъ истинска реалностъ, тъй като само по такъвъ начинъ ние се свързваме съ него съ една реална връзка. Тогава ние можемъ да се приобщимъ да се слѣемъ съ този обектъ, да привлечемъ къмъ себе си, да придобиемъ неговитѣ качества, или пъкъ да придобиемъ или реализираме самия него.

Най-възвишеното съзерцание е това, което има за обектъ или което е отправено къмъ извора на космичния животъ, къмъ Първоизточника на всѣка сила — Бога . . . Разбира се, то може да бжде повече, или по-малко успѣшно, въ зависимостъ отъ характера, качества, и преди всичко отъ чистотата на този, който го практикува. Самоизмама и глупостъ би било да мисли човѣкъ, че може „лице съ лице“ да съ-

зерцава Бога. Преди всичко, както видяхме въ началото на тази книга, Богъ не е нѣкаква личностъ, Той нѣма нѣкакъвъ опредѣленъ образъ, който да може да се съзерцава. Що е Богъ?

— Както видяхме, Богъ е Любовь, Богъ е Мъдростъ, Богъ е Истина. . . И, следователно, въ своето съзнание, ученикътъ ще се понесе по вълнитѣ на безграничната Божия Любовь, ще проникне въ потайнитѣ глѣбини на Божията Мъдростъ и ще се издигне до шеметнитѣ висини на абсолютната Божия Истина . . . Ученикътъ, пророкътъ, светията, въ своето съзерцание, или, по-право, въ своитѣ опити за съзерцание и постигане на Бога, паралелно съ своитѣ усилия, ще черпятъ все повече Любовь, Мъдростъ и Истина отъ тѣхния Първоизточникъ и ще разливатъ все повече и повече силата си да действуватъ и влияятъ по подобие на Бога: да разливатъ редомъ, за благословение на всички около тѣхъ, почерпенитѣ отъ Първоизточника Божествени сили. Така нѣкога Мойсей придобиваше силата си, която му бѣ необходима да води презъ пустинята и да заведе до Ханаанъ своя избранъ народъ. Така въ всички вѣкове и народи, Божиитѣ избранници сж черпили оная свърхчовѣшка мощъ, съ която тѣ сж създавали нови ери въ историята на човѣчеството. . .

Но обекта на съзерцанието може да бжде и другъ. Изобщо, всѣки предметъ, качество, идея, сжщество или личностъ, могатъ да бждатъ обектъ на съзерцание. Общото, което сжще-

ствува въ всички тия случаи е това, че между субекта и обекта се постига повече или по-малко пълно единение, качествата на обекта се преливатъ въ субекта или пъкъ последния става притежателъ на обекта (когато последния е предметъ или изобщо, което може да се придобие). За постигането на това последното и изобщо за постигането на творческото съзерцание сжществуватъ специални упражнения въ разнитѣ окултни школи, които развиватъ тази способностъ.

Обаче, независимо отъ това, никой човѣкъ, никога и никжде, не е постигналъ нѣщо, безъ да е употребилъ, по единъ или другъ начинъ, съзнателно или несъзнателно, метода на творческото съзерцание, съ други думи, безъ да се е съсрѣдоточилъ за повече или по малко време, върху образа, върху идеята за това, което той желае да постигне, да придобие или да създаде. Защото, всѣко нѣщо, което сжществувва, е резултатъ, е въплотение на ония идеи-сили, които първомъ сжществуватъ като зародиши въ духовния миръ, т. е. въ съзнанието на човѣка или Бога, и после се обличатъ въ материя. За да се реализиратъ обаче тѣзи идеи, ние трѣбва да се спремъ, да се съсрѣдоточимъ надъ тѣхъ и да приложимъ, за тѣхното реализиране, силата на своята воля. Докато за създаването имъ е необходимо творческо въображение, то за въплотяването, за реализирането имъ сж необходими преди всичко вѣра и воля, които една безъ друга не могатъ.

И тъй, съзерцанието или творческото въображение, е извора на всички нѣща, които ние имаме възможност да наблюдаваме въ живота и да реализираме съ своята воля.

Съзерцанието е връзката съ нѣщата. Тази духовна, истински реална връзка съ тѣхъ, ни дава възможността да ги осъществимъ, да ги придобиемъ, да се слѣемъ съ тѣхъ, да ги привлечемъ къмъ себе си или ние да изчезнемъ, да се потопимъ въ тѣхъ, въ зависимост отъ насоката и характера на съзерцанието

СИЛАТА НА ВЪРАТА

„Ако имавте вѣра колкото едно синапово зърно, ще кажете на тази планина: Премѣсти се! — и тя ще се премѣсти“. Тази е формулата за силата на вѣрата, която ни дава Христосъ. И наистина, кой актъ, отъ най-нищожния до най-великия, може да бѣде извършенъ безъ вѣра? — Никой! . . . Вѣрата е майката-хранителка, която дава плътъ и кръвъ на рожбитѣ на нашия умъ, на нашето творческо въображение. Безъ нея не би се помръдналъ нито единъ мускулъ отъ тѣлото ни, безъ нея не бихме могли дори да станемъ, да се помръднемъ отъ мѣстото си. А колко голѣма е нейната сила, това човѣкъ може практически да научи само въ процеса на нейното придобиване и закрепяване въ себе си. Хиляди нѣща, които ни се струватъ невъзможни, сж такива и ще бждатъ такива само до тогава, докато имаме слаба вѣра, докато не се научимъ да работимъ съ закона на вѣрата. Хиляди пречки, които сж поставяли като че ли непреодолими прегради предъ човѣка съ слаба вѣра, сж се стопявали като прахъ предъ напора на този, който вѣрва. Невъзможното става възможно, блѣновецѣ ставатъ действителностъ, това което ни се струва далечно и странно, като че ли въ приказка, идва и застава предъ самитѣ насъ, покорявайки се на магическата сила на вѣрата. Вътре въ границитѣ на Божественитѣ закони, нѣма нищо не-

възможно за човѣка, който поиска да го достигне и има вѣрата да настоява върху това си искане. — „Искайте, и ще ви се даде! Хлопайте, и ще ви се отвори!“ — казва Христосъ.

Нима е възможно това да бжде само празни думи? — Но човѣкъ се съмнява въ тѣхната истинностъ само затова, защото той още не се е научилъ да иска съ всичката сила на своята душа, да иска разумно и да вѣрва, че това, което той иска, ще му се даде! Ето защо, този, който иска да успѣе, той трѣбва да бжде въоръженъ съ вѣра, съ непоколебима вѣра, той не трѣбва да допуска никакво съмнение въ душата си и тогава пжтътъ къмъ реализирането на неговитѣ идеали ще бжде отворенъ! Той ще стане господарь на действителността!

Но що е, въ сжщностъ, вѣрата? Кжде е нейниятъ изворъ? Отгде произтича и върху какво се основава и крепи тя? Ний знаемъ, че, презъ вѣковетѣ, чудеса сж вършени съ нейна помощъ. Ний знаемъ, че тя е давала сила на хиляди мъченици, да застанатъ съ спокойствие предъ отворената пасть на смъртта, да издържатъ на всички изпитания, съблазни и мъчения, застанали върху твърдината на своята крепостъ.

Що е вѣрата? — Даръ отъ Бога. Велика Божия тайна. Непознатъ и неподозиранъ отъ човѣшкия умъ свѣтъ. — Каквото и да бжде тя, едно е несъмнено: вѣрата стои въ основата на всѣки градежъ. Тя строи царства и култура. Велики обществени движения, които вълнуватъ

и разклащатъ издъно живота на народитѣ и предизвикватъ преобразования, даващи начало на нови епохи въ развитието на общества. Тя строи малкото и голѣмото, слабото и силното, великото и незначителното, разумното и глупавото, положителното и отрицателното. Защото и заблудения, сжщо тѣй, както и просвѣтения, си служи съ нейната сила.

Вѣрата е велика сила. Материализмътъ е сжщо вѣра. Крайниятъ национализъмъ е сжщо вѣра. И тази вѣра, сжщо така, твори чудеса, и дава възможность на мнозина да умиратъ въ нейно име.

Но всички тѣзи видове вѣра се отличаватъ отъ истинската вѣра по това, че тѣ сж краткотрайни: тѣ докарватъ до крушение, до неописуеми страдания и до горчиви разочарования тѣзи, които изповядватъ такава лъжлива вѣра...

Напротивъ, истинската вѣра носи радость, твърдость, успѣхъ, напредъкъ. Тя не ни излъгва, тя не ни носи разочарования. Тя ни води отъ сила въ сила, отъ успѣхъ въ успѣхъ, отъ свѣтлина въ свѣтлина.

Истинската вѣра е пжтъ къмъ Бога.

НОВИЯТЪ СВѢТЪ

Новиятъ свѣтъ идва по силата на една необходимостъ, която нищо не може да спре. Дали, обаче, той ще бжде това, което днесъ мнозина си въобразяватъ и дали ще дойде по тия пжтища, по които днесъ мнозина го очакватъ, това е другъ въпросъ.

Ние твърдимъ, че новиятъ свѣтъ, истинскиятъ новъ свѣтъ, който иде на земята, ще се различава твърде много отъ това, което сжществува въ представитѣ на съвременнитѣ борци за социална правда. И то не защото целъта, къмъ която се стремятъ, е погрѣшна, а защото основата, върху която стоятъ и пжтищата и методитѣ, които тѣ употребяватъ за постигане на тази наистина велика целъ, сж до голѣма степенъ погрѣшни.

Преди всичко, невъзможно е да се изгради истински нова и истински велика култура на земята безъ едно минимално познаване на най-главния материалъ, който ще се употребѣи при изграждането на тази нова култура — човѣка, човѣшката личностъ, както и безъ действително познаване на природата и на живота въобще. Погрѣшнитѣ схващания за човѣшката личностъ, непознаването на човѣка, непознаването и неразбирането на неговитѣ истински нужди, качества и възможности, лъжливитѣ схващания за човѣшката природа и живота въобще, не могатъ да не се отразятъ извънредно вредно

при провеждането на всички мърки, за изграждане на единъ новъ свѣтъ подъ ръководството на хора, които разбиратъ материалистически, следователно погрѣшно, живота

Наистина, тия хора не сж лишени отъ здравото чувство за действителността въ живота. Тѣ иматъ, сжщо така, неоспоримото предимство на една силна вѣра въ идеала си и на една непоколебима воля за осжществяването му. Тѣ иматъ свещенната готовностъ за всички усилия и жертви предъ олтаря на новия свѣтъ, а всичко това е много, извънредно много. То е гаранция, че тия хора не ще се спратъ на срѣдъ пътя, не ще се отчаятъ при първитѣ неизбѣжни неуспѣхи и затруднения, а ще продължатъ да се учатъ и, вслушвайки се въ живота, корегирайки се своевременно, ще продължатъ да вървятъ напредъ.

И все пакъ, колкото и голѣми да сж усилията имъ, колкото и голѣма да е вѣрата имъ, волята имъ, преданостъта имъ и готовността имъ за жертви, все пакъ, истинския новъ свѣтъ не може да бжде изграденъ върху фалшивата основа на материалистическия миросгледъ. Защото живота не е това, което сжществува въ представитѣ на материалиститѣ. Животътъ е нѣщо много по-велико, много по-сложно, много по-дълбоко. И естествено, само когато познаемъ живота въ неговото истинско величие, въ неговата безкрайна сложностъ и дълбочина, само тогава ние можемъ да си изработимъ истински правилни методи за неговото творческо пре-

създаване, за изграждане на нѣщо истински ново и истински хубаво.

Изграждането на новия свѣтъ може да стане само върху основитѣ на едно истински реалистично свѣторазбиране. А единственото реалистично свѣторазбиране е това, което обгръща въ себе си познаването както на видимия, така сжщо и на невидимия свѣтове, т. е. — познаването на свѣта въ неговата цѣлостъ.

Защото действителността е една и единна. Тя не спира при границитѣ на видимия за човѣшкото око свѣтъ. Тя обгръща както видимото, така и невидимото. Едното и другото сж неразривно свързани съ връзкитѣ на взаимодействие и причинностъ. Затова ние не можемъ да ги дѣлимъ. И само изхождайки отъ цѣлостното познаване на живота, ние можемъ да съградимъ новитѣ форми и да влѣемъ новия духъ въ тѣхъ.

СЪДЪРЖАНИЕ

Уводъ	4
Човѣкъ	7
Богъ	13
Вселена	17
Божествената наука.	23
Прераждане	28
Карма	34
Божията благодать	40
Храната на човѣка	44
За любовта	50
За мъдростта	53
За истината	57
Новиятъ човѣкъ	60
Всемирното братство	63
Учителя	65
Беседитѣ	69
Ученикѣтъ	72
Чистота	76
Медитация	79
Молитва	81
Сърѣдоточение	84
Съзерцание	86
Силата на вѣрата.	90
Новиятъ свѣтъ.	93

ИЗБРАНИ КНИГИ

Що е окултизъмъ, — науката, която минава отвъдъ границитѣ на видимия свѣтъ, отъ С. Калименовъ	30
Животъ за всички, Сава Калименовъ	21
Прераждането, великия законъ за човѣшката еволюция, отъ Жрвинъ С. Купъръ	60
Карма, закона за причинността, обхванатъ и разясненъ въ много широка свѣтлина, отъ Е. П.	20
Творческата сила на мисълта, отъ Дж. Алень. Отъ тази книга ще научите, че човѣкъ е самъ творецъ на своята съдба	20
Орфей, животъ и дѣло на единъ великъ мждрецъ и музикантъ, отъ Андрей Андреевъ	20
Живитѣ сили на слънцето, отъ Георги Радевъ, Опитъ за разкриване великата тайна на загадъчното свѣтило, което е извора на нашия животъ.	20
Пътъ къмъ себепознание, отъ Д-ръ Руд. Щайнеръ. Въ тази книга авторътъ ни води по вътрешнитѣ пжтища на душата къмъ истинско себепознание	30
Високиятъ идеалъ, беседа отъ Учителя	10
Човѣкъ и Богъ, отъ Пламень, опитъ за кратко изложение основитѣ на окултната наука	40
Учительтъ, отъ Седиръ	10
Кон и какви сж бѣлитѣ братя, отъ Ст. Ватралски	20
Великото въ живота, беседи отъ Учителя	25
Часътъ на любовта, беседи отъ Учителя	50
Новиятъ день, беседи отъ Учителя	35
Учительтъ за дишането, отъ Боянъ Боевъ	50
Презъ очитѣ на любовта, стихотворения отъ Велко Сжбевъ	40
Златни капки, разкази и легенди, отъ Йорданъ Ковачевъ	80
Зодиакъ, поеми въ проза, Г. Томалевски	50
Децата на Витлеемъ, Селма Лагерльофъ	15
Наука и религия, Ст. Гидиковъ	30
Лурата на човѣка и значението на цвѣтоветъ, Дж. Колвилъ	30

Доставя книжарница „БРАТСТВО“ — Севлиево

Цена 40 лева